

Kurt Mahr

MOŘE SNŮ

Přeložila Michaela Škultéty

Únor 2436.

Nejčernější měsíc v historii pozemského lidstva. V polovině měsíce proniklo do Sluneční soustavy robotí monstrum, gigantická vesmírná loď OLD MAN a pod velením Strážců času, nacházejících se na palubě i se svými organomechanickými loděmi Dolany, zaútočila na základny Impéria na Neptunových měsících.

Díky sebevražedně odvážnému nasazení tisíců pozemských jednotek se podařilo prorazit ultraenergetický ochranný štít jednoho ze šesti Dolanů a zničit živou vesmírnou loď i se Strážcem času na palubě.

Zdálo se však, že W je jediný úspěch, jehož se obráncům Sluneční soustavy podaří dosáhnout. V důsledku masivního útoku obrovského robota se Neptunův měsíc Nereida i se základnou rozpadl na prach. Imperiální základna na Tritonu se zoufale bránila, než si odpovědní činitelé ne Zemi uvědomili nesmyslnost takového počínání, a přikázali jejímu veliteli, aby se vzdal.

OLD MAN a jeho supervesmírné lodi odřízly Triton hermeticky od zbytku Sluneční soustavy. Pět zbylých Strážců času přistálo se svými živými loděmi na povrchu měsíce.

Osud se však ještě jednou postavil na stranu Solárního impéria. Dvěma odvážným mužům oxtornského původu se podařilo zajmout ve spletitých chodbách na Tritonu jednoho ze Strážců času. Unikli pronásledovatelům, dostali se do podzemní základny dávných předků lidstva Lemurů a pouty z terkonitové oceli spoutaného zajatce svěřili aktivnímu transmitteru, o němž

nikdo nevěděl, na kterém místě svěřený objekt vyplivne. Smělý podnik tak došel pochybného úspěchu. Nahnal sice Strážcům času strach, něhot se až dosud považovali za nedotknutelné a nyní museli už podruhé během několika málo dní připustit, že to s nedotknutelností nebude tak žhavé. Pozemšťanům však celá akce nepřinesla žádný přímý užitek. Strážce času, který mohl mít jako zajatec nedozírnou cenu, zmizel.

Bezprostřední ohrožení domovské planety Impéria tedy i nadále trvalo. Čtyři Strážci času byli prakticky stejně nebezpeční jako pět nebo šest, neboť moc, již měli k dispozici, byla nepopsatelná a nedozírná. Zatím ještě seděli na Tritonu a chovali se klidně, avšak všem bylo jasné, že tento stav věcí dlouho nevydrží. V průběhu následujících hodin nebo dní se rozhodnou pro další postup.

Otázka, který hýbala lidstvem, zněla:

Co přijde pak...?

1.

Vysoký muž hleděl upřeně na obrazovku a s bolestnou jasností si uvědomoval, že právě dostal rozkaz spáchat sebevraždu. Nebo něco podobného.

Don Redhorse, plukovník flotily Solárního impéria, zavřel na vteřinu oči. Muž na obrazovce se naléhavě otázel:

„Redhorsí posloucháte mě?“

„Jistě, pane," pronesl muž zcela klidným hlasem.

„Poslouchám."

„Vím, co od vás chci, Redhorsí," ujistil ho Allan D. Mercant, solární maršál a šéf pozemské rozvědky. „Není pro mě snadné dát vám takový úkol ale ze všech důstojníků, které znám, jste jediný, který tu věc může zvládnout."

Redhorse přikývl.

„O to nejde, pane," prohlásil. „Když se pokusíme prorazit blokádu kolem Neptunu tisícovkami lodí, je pravděpodobné, že se mi s jediným vozidlem podaří proniknout. Budou však obětovány stovky cenných lodí a tisíce lidských životů. Otázka,

která mě trápí, pane, zní: Vyplatí se to všechno?"

Allan D. Mercant chvíli mlčel. Redhorse ho pozorně sledoval, ale Mercantův výraz byl neproniknutelný jako vždycky.

„Vyplatí se to, Redhorsi," řekl nakonec. „Máme dobrý důvod předpokládat, že známe místo, kde se nachází unesený Strážce času."

Ta informace vyvedla z konceptu i Redhorse s jeho pověstným indiánským sebeovládáním. Trvalo několik vteřin, než se vzpamatoval ze šoku.

„Neptun...?" zeptal se suše.

„Neptun," přikývl Mercant. „Moře snů."

Aser Kin byl při vědomí. Ležel těsně před paprskem luminiscenčního rudého světla, které na zemi vyznačovalo hranici transmitterového pole, které ho sem přineslo.

Poprvé v životě nedokázal Aser Kin aktivovat svůj plánovací mozek a přimět organický výpočetní komplex ke smysluplné práci, která by mu usnadnila situaci nebo dokonce umožnila útěk.

Aser Kin byl bez sebe zlostí. Do zlosti se mísil údiv a jakýsi neurčitý pocit strachu, jaký gigantický Strážce Času ještě nikdy nepocítil.

Byl bezmocný. Ani to se mu ještě nikdy nestalo. Silné, široké pásy ze zalisované oceli mu obepínaly tělo a tiskly mu oba páry paží těsně k bokům. Další pásy mu obtáčely mohutné sloupovité nohy

a nedávaly mu možnost ani milimetrového pohybu.

Aser Kin stále ještě neměl přesnou představu, co se stalo. Přemohly ho dvě směšně malé postavičky v labyrintu chodeb pod povrchem nebeského tělesa, kterému Pozemšťané říkali Triton. Táhl ho stále hlouběji do podzemí a nakonec ho strčili do otvoru transmitteru.

Pak se rematerializoval tady. Místnost, v níž se nacházel, byla zřejmě z rostlé skály. Strop se kopulovitě klenul a zářila z něj spousta nepravidelně umístěných osvětlovacích těles. Nikde

nebylo vidět východ kromě toho, který vedl transmitterovým polem. Ale i když byl Aser Kin navztekáný k smrti, věděl, že se tím nesmí nechat zmást. Hladká skála mohla skrývat tucty vchodů a východů, aniž by je viděl.

Kupole byla zcela prázdná až na červený pás, označující transmitterové pole. Pokud mohl Aser Kin zjistit, ponechali mu oba trpaslíci, jimž padl za oběť, úplné vybavení. Integrální součástí jeho oděvu byl projektor antigravitačního přístroje, který ho neustále obklopoval gravitačním polem o intenzitě, na niž byl zvyklý. Projektor pracoval stále bezchybně. Aser Kin nemohl ani zjistit, jaká je vlastní gravitace nebeského tělesa, na němž se nacházel, a tak přijít na to, kam se to dostal.

Pokusil se pouta roztrhnout. Proměnil své mohutné tělo v pevný, ocelově tvrdý

blok a vši silou se napnul proti d'ábelským pásům.

Úspěch se rovnal nule. Poznání vlastní bezmoci ho znovu rozzuřilo, takže se plánovací mozek nemohl vzpamatovat a dát do práce. Akci ovládal obyčejný mozek a jeho výbuchy šíleného vzteku.

A přesto se daleko v Aser Kinově podvědomí začínal rýsovat nápad, který by mu možná mohl pomoci.

Čtyři Strážci času se sešli k poradě v sále, který dříve důstojníkům na Tritonu sloužil jako jídelna. Tro Khon, gigant, který měl v jednání s Pozemšťany největší zkušenosti, zasedání řídil. Cítil neklid, ovládající jeho druhy, a bylo mu jasné, že vrátit jim původní sebevědomí bude těžké. On sám zakoušel nepříjemný pocit nejistoty a obav. Trestná výprava proti Zemi, kterou zpočátku všichni chápali jako rutinní operaci, si vyžádala už dvě oběti.

Jeden ze Strážců času zahynul v palbě tisíců pozemských děl. Druhý byl odvečen neznámo kam. Počet Strážců času klesl ze šesti na čtyři.

Dostatečný důvod, pomyslel si Tro Khon, proč se cítit nepříjemně.

„Přesto," prohlásil a znovu oživil diskusi, kterou všeobecná zamyšlenost na chvíli přerušila, „budeme pokračovat. Časové zločiny, kterých se tato rasa do pustila, musí být potrestány. Naším úkolem je postarat se, aby se tak stalo. Utrpěli jsme nezdary, s nimiž nikdo z nás nepočítal. Tato rasa se ukázala být odolnější a neústupnější, než jsme se domnívali. Teď však protivníka známe. Víme, že prostředky, jež máme k dispozici, jsou silnější a dokonalejší než jejich. Musíme pouze udeřit a zločin, jehož se nedávno dopustili, bude potrestán. A sice způsobem, který zaručí, že ho už nikdy nezopakují."

Zatímco mluvil, jeho sebedůvěra rostla.

Jeden z jeho druhů prohlásil, že jeho Dolan, organomechanický dopravní prostředek, řízený sedmi konzervovanými mozky, vyjádřil těžké pochybnosti ohledně dalších výpadů proti Teře. Tro Khon námitku smetl.

„Sedm vykonavatelů!" zaburácel. „Jsou to nervózní, přecitlivělé bytosti. Když byli zbaveni těla, stal se pud sebezáchovy jejich dominantním instinktem. Bojí se jakéhokoli nebezpečí. Nemůžeme je poslouchat. Jsou tu od toho, aby odpovídali na naše otázky a zajišťovali nám bezpečnou dopravu vesmírem a ne proto, aby nám dávali rady."

Ano, bylo to tak. Čím déle mluvil, tím jistěji se cítil. Bylo hloupé nechat se Lak ovlivnit ztrátou dvou druhů. Aser Kin nebyl ztracen. Jen ho unesli. A Strážci času ho zase najdou. Byl to jejich první úkol.

Loď byla rychlá a kapitán byl skvělý astronavigátor. Tolik byl Reginald Bull ochotný uznat, když na obrazovce ve své kabině sledoval povrch životu nepřátelské planety, na jejíž povrch teď ARONTO klesala.

Přesto cítil silnou nespokojenost. Poté, co dostal naléhavou zprávu od Mory Abroové Rhodanové, trvalo mu dvacet osm hodin, než na palubě nejrychlejší lodi imperiální flotily doletěl na Plophos, domovskou planetu ženy ztraceného Prvního ad-

ministrátora. Mory Abroová, později Mory Abroová Rhodanová, učinila z kdysi odpadlické plophoské říše znovu silnou, loajální součást Solárního impéria.

Ne proto, že byla chotí Perryho Rhodana, nýbrž proto, že ji považoval za ženu, která si je vždy vědoma důsledků svých rozhodnutí, vyslyšel Reginald Bull její volání a velení flotily přenechal 'i přes hrozící nebezpečí ze strany Strážců Času někomu jinému.

Zdálo se, že poprvé bude muset litovat rozhodnutí, učiněného po věčné úvaze. Na Plophosu ho nečekalo nic jiného, než na nejvyšší možnou míru rozrušená Mory, která ho okamžitě poslala na jinou loď a ujistila ho, že to, proč ho zavolala, nalezne na planetě Last Hope.

Protože už stejně ztratil víc než den a let na Lasí Hope trval pár hodin, Bull nic nenamítal, Ted' ležela „Poslední naděje“ pod ním; pekelná planeta, která před sto sedmi lety sehrála tak významnou roli v souvislosti se svržením Iratia Hondra a jeho povstáním proti Impériu.

Iratio Hondro zde kdysi zřídil základnu sloužící především technickovědeckému výzkumu. Protože bylo nutné udržet ji v tajnosti a podmínky na povrchu byly beztak krajně nepříznivé, postavili základnu pod zemí. Last Hope obíhala tak blízko kolem svého slunce, že denní teploty činily pět až šest set stupňů Celsia. Charakter povrchu a nanejvýš pomalá vlastní rotace planety způsobily, že přes den nasbírané teplo bylo vyzářeno během několika málo hodin a v noci teploty klesaly do blízkosti absolutní nuly.

Pouze polární oblasti zůstaly extrémních výkyvů teplot ušetřeny. Precesní pohyb planety s výrazně vyšší frekvencí než osová rotace způsoboval v okolí obou pólů podstatně rychlejší střídání dne a noci než na zbytku planety a udržoval teploty v mezích.

Výzkumný komplex Iratia Hondra byl situován blízko severního pólu a Reginald Bull předpokládal, že se ARONTO

chystá přistát právě tam.

Minulo několik minut, a pak se obrazovka znovu rozzářila, loď vklouzla do gigantické haly. Na Last Hope postavili vesmírný přístav, jemuž se ty pozemské sotva mohly rovnat. ARONTO se zastavila uvnitř červeně vyznačeného pole. Reginald Bull byl usazen do přistaveného vozidla, a bez prodlení odvezen do jakési přijímací místnosti, jež v porovnání s obrovskou přistávací halou působila male a nenáročně. Bylo tu pár židlí a nízkých stolků a gauč, které měly zjevně nejlepší časy dávno za sebou. V pozadí bylo vidět dveře, opatřené staromódním zámkem. Vchod, jímž Reginald Bull přišel, však byl vybaven moderním hydraulickým portálem.

Dveře na opačném konci místnosti se otevřely a dovnitř vklopýtal nějaký muž. Zřejmě ve spěchu přehlédl práh a teď měl potíže udržet rovnováhu. Jediný předmět, který nebyl v pohybu, byla dlouhá fajfka, trčící mu z úst.

< Muž se nakonec zorientoval a s rozpačitým úsměvem zamířil k Reginaldu Bullovi. Napřáhl pravici a na poslední chvíli, jako by si uvědomil hostovu důležitost, kvapně vytáhl dýmku z úst. Reginald Bull stisk opětoval. Znal toho muže. Bylo to už dávno, co ho viděl naposledy, ale dobře si pamatoval den, kdy místo aby přednesl plánovanou přednášku na Vesmírné akademii v Terranii, uprchl před výsměchem svých vědeckých kolegů a nejbližší možnou lodí opustil Zemi.

Dr. Ábel Waringer muž, o němž kolovalo více anekdot než o kterémkoli jiném člověku. Vědec, o kterém kolegové soudili, že mu přeskočilo.

Ale také muž, jemuž věnovala svou náklonnost dcera Prvního administrátora Zuzana a jehož si nakonec proti otcově vůli vzala.

Myšlenka, že ve chvíli, kdy je ve hře osud Impéria, cestoval den a půl, aby se nakonec setkal s dr. Ábelem Waringerem, Reginalda Bulla málem připravila o sebeovládání. Část zklamání se musela odrazit v jeho výrazu, protože Waringerův

úsmev byl najednou ještě podstatně bezmocnější. Nešikovně uvolnil ruku z Bullova stisku, a rychle ji stáhl.

„Zdá se, že nemáte příliš velkou radost," konstatoval a Bull s úlevou zjistil, že alespoň jeho hlas neztratil pevný tón.

„Nebudete litovat, že jste sem přiletěl."

„Opustil jsem flotilu v hodině největším srabu," opáčil trpce, „protože jsem čekal, že mi ukážou senzační vynález, kterej vyklepne Strážce času. Místo toho..."

Odmlčel se, když si uvědomil, co chtěl vlastně říct.

Ábel Waringer se odvrátil. Byl více než o hlavu vyšší než Bull.

„Místo toho," dokončil větu, „se tu setkáte s mužem, jehož na Zemi prohlásili za nekompetentního blázna."

Reginalda Bulla zabořilo, když z jiných úst uslyšel slova, která mel před chvílí sám na jazyku. Waringer se otočil na podpatku a pohlédl mu přímo do tváře.

„Už vás někdy napadlo, že může jít o zcela neoprávněný předpoklad? Ze ten muž, jemuž se na Zemi vysmívají, možná vůbec není blázen? Snažil jste se někdy vyslechnout i druhou stranu, než jste si udělal představu o Ábelu Waringerovi?"

„Máte pravdu, doktore Waringere," přiznal Bull. „My chování je neomluvitelný. Omlouvám se. Snad budete mít pochopení pro muže zkrouhnutýho starostma."

Usmířený Waringer zamumlal: „Ano, vím. Dvojkondiční a OLD MAN. Jdou Zemi po krku. Proto je dobré, že jste tady."

„Chcete tím naznačit, že..." i „Nechci nic naznačovat. Ukážu vám to a vy si uděláte závěry sám souhlasíte?" Reginald Bull přikývl. Nic jiného mu ostatně nezbývalo. Neměl koneckonců co ztratit.

„Pojďte," vyzval ho Waringer a ukázal ke dveřím. „Skutečná tajemství se skrývají v hlubinách."

Následující dvě hodiny prožil Reginald Bull v takovém chaosu, jako už dávno ne. Věděl, že na Last Hope existují rozsáhlé podzemní laboratoře. Ale ani v nejsmělejších snech nebyl připraven na to, co mu nemotorný vědec nyní ukazoval.

Pneumovýtah, na jehož kontrolní desce blikala označení pro nejméně padesát pater, je dopravil do hlubin. Bull, zvyklý na antigravitační výtahy pozemských měst a vesmírných lodí, se zajímal, proč nechal Waringer zkonstruovat výtahy podle jiného, takřka staromódního principu.

„Jediná výhoda antigravu oproti pneumovýtahu," prohlásil Waringer, „jsou nižší náklady na údržbu. Koncepce pneuraovýtahů byla opuštěna zbytečně rychle. Stačilo vymyslet pár servisních mechanismů a pneumo funguje bezchybně, je levný a nikdy nezpůsobil potíže."

Vertikální jízda skončila na kraji parkoviště, kde byly odstaveny stovky jedno, dvou a vícesedadlových vozidel. Jednalo se o kluzáky. Waringer usadil hosta do otevřeného dvousedadlového kluzáku a hlasitě pronesl: „Razdvatři."

Kluzák se dal do pohybu a zamířil z parkoviště do široké chodby, v níž panoval čilý meh. Všude se to hemžilo vozidly nejrůznějších velikostí a tvarů. Průměrná rychlost činila asi třicet kilometrů za hodinu. Posádky ostatních vozidel zdravily Waringera veselým máváním. Vozidlo se tiše pohybovalo, aniž by ho vědec jakkoli řídil. Kombinace čísel, kterou vyslovil na začátku, byla zřejmě kódem, jež udržoval kluzák na správném kurzu. Automaticky se vyhýbal ostatním vozidlům, přičemž se neřídil dopravními předpisy, ale očividně se snažil co nejrychleji postupovat.

Chodba se začala rozšiřovat a na konci Ústila do podzemní haly, jejíž rozměry

byly tak obrovské, až si Bull na vteřinu myslel, že se nějakým záhadným způsobem dostal zpět na povrch Last Hope. Waringer si všiml jeho údivu a s úsměvem poznamenal:

„Komplex jedna z našich největších hal. Moc se tady nezkoumá, spíš vyvíjí. Devadesát procent všech produktů, které prodáváme, dostává konečnou podobu právě tady."

Bull ho skoro neposlouchal. Obrovská hala byla plná strojů,

přístrojů a lidí. Všude panovala horečná aktivita. Bulla poněkud mátl, že je všude tak тихо. Bylo slyšet pouze tiché, stejnoměrné bzučení, podmalované zvukem hlasů.

„Nejdůležitější ze všeho," vysvětloval Waringer, když velkou rychlostí letěli podél stěny haly, „bylo vyvinout motory, které pracují téměř nehlučně. Kromě toho bylo nutné zmenšit stroje tak, aby jejich pracovní zvuky nepronikaly ven. Podařilo se nám obojí. Samozřejmě pomáhá i to, že kupolovitý strop byl vytvořen podle principu optimální akustiky. Jsme docela spokojeni. Myslím, že tady máme jednu z nejtišších strojových hal v celém Impériu."

„Ale k čemu je to dobrý?" zeptal se Bull, když se vzpamatoval z překvapení. „Na co takový vydání?"

Waringer zavrtěl hlavou.

„Žádné vydání," odmítl. „Původní výdaje jsou sice vysoké, ale je podivuhodné, jak rychle se amortizují." Pohlédl na

Bulla ze strany a pousmál se. „Nemyslete si, že já nákladům bůhvíjak rozumím. Vypočítala to Zuzana."

Reginald Bull mu věřil na slovo. Zuzana Rhodanová Waringerová, dcera Prvního administrátora, byla ženou, která vždy hleděla na co největší návratnost nákladů.

„Pracujeme tu," pokračoval Waringer, „s dobře placeným elitním personálem. Člověk tady vydělává dvaapůlkrát více, než by vydělával ve stejném postavení kdekoli jinde v Impériu. Vysoká hladina hluku způsobuje nemoci a tím pracovní výpadky. Ve skutečnosti ušetříme spoustu peněz, když lidi udržujeme zdravé."

A ještě něco.

Všechny prostory jsou energeticky odcloněné. Na povrch nepronikne ani stopa záření. Jsme prakticky neodhalitelní. Jak směšné by pak bylo, kdybychom byli odhaleni kvůli akustickým kmitům, které rozkmitávají horninu."

Reginald Bull mlčel. Bylo mu jasné, že v Terranii Ábela Waringera neuvěřitelně podcenili. Zdánlivě neohrabaný vědec

učinil z komplexu Iratia Hondra výzkumné centrum, jemuž v Impériu nebylo rovno. Poprvé ho napadlo, že možná.přece jen necestoval úplně zbytečně.

2.

Plukovník Redhorse svolal do konferenční místnosti TOBRUKU poradu, již se účastnili dva z jeho důstojníků, Frizz Eisner a Holí Vincent. Redhorse šel přímo k věci. /

„Dostali jsme rozkaz dopravit na Neptun úderný oddíl dvaceti mužů, provést tam nějaké průzkumy a oddíl se všim, co tam nalezne, dostat zase bezpečně zpátky. Celá flotila se vrhne na loď z OLD MANA. Moc toho proti superrobotovi nedokážeme, ale zvládneme prostřílet uličku, kterou náš úderný oddíl pronikne.“

Frizz Eisner. malý, šlachovitý chlapík s ostrým nosem a krátkým černým ježkem, na něj vrhl rychlý pohled. • „Pronikne to možná," shrnul. „Ale co zpáteční cesta?"

„Použije se stejná taktika," odvětil Redhorse klidně.

„Jen s tím rozdílem," dodal kousavě Eisner, „že OLD MAN už bude dávno vědět, oč jde, a na ten trik nenaletí." Redhorse přikývl.

„S tímto jediným rozdílem. Přesně, Frizzi."

Frizz, který čekal, že ho bude uklidňovat, zaklel. Holí Vincent, hubený dlouhán se světlými vlasy a bezbarvými modrými očima, se nezvučně zeptal:

„Jaké jsou Šance na přežití, Ředě? Jedna k jedné?"

„Jedna k deseti," řekl Redhorse. „Bereme dvacet mužů, aby se dva určitě vrátili."

Frizz si povzdechl. „Zase jeden z těch výletů, co?" „Správně, Frizzi. Zase jeden." Frizz Eisner náhle vyletěl. „Proč, k čertu," skoro se zajíkal zlostí, „musíme zrovna my pokaždé nastavovat krk? Proč si Mercant nenajde někoho jiného?" Mávl rukou, když mu Redhorse chtěl odpovédět. „Ach, nech toho! Já vím, pro nejtěžší misi je třeba vybrat nejlepší lidi! Kolikrát už jsem to slyšel! A pokaždé, když ta šlamastyka byla za mnou, jsem si

sliboval, že na laciné komplimenty už příště nenaletím. A tentokrát na ně opravdu nenaletím!" Uhodil pěstí do stolu. „Ale jdeš do toho s námi?" zeptal se Redhorse.

Frizz na něj zamžoural očima. „Jistěže do toho jdu s vámi," zabručel. „Holle...?"

„Mě se nemusíš ptát. Vždycky jsem se s vámi."

Redhorse se najednou ušklíbl. „Copak tě tak pobavilo?" vyjel Frizz. „Já se taky zúčastním," vysvětloval Redhorse. „Protože nás bude celkem dvacet, a šance na přežití jsou jedna k deseti, i v nejpříznivějším případě tam jeden z nás zůstane."

Frizz přimhouřil oči a vztekle na něj pohlédl.

„Už pro ten tvůj laskavý humor doufám, že dostaneš jednou pořádně za vyučenou. Možná už tentokrát!"

Přátelství mezi Redhorse, Eisnerem a Vincentem trvalo už desetiletí. Všichni tři dosáhli v témž roce hodnosti poručíka a rok potom společně sloužili na jedné lodi. Pak byl Don Redhorse přeložen. Když se stal majorem a jeho slovo víc vážilo, vždycky se mu podařilo nechat Eisnera a Vincenta povolát do akcí, kterých se sám účastnil. Nikdy tak neztratili kontakt. Teprve nedávno Redhorse, tentokrát už coby plukovník a velitel flotily městských křižníků, zařídil, aby mu byli Eisner s Vincentem přiděleni coby kapitáni lodí. Padesátku už měli za sebou, ale pořád byli v tom nejlepším věku. Frizz Eisner, kterému se nikdy moc nedařilo držet jazyk za zuby, to dotáhl na majora. Holí Vincent, který byl v podstatě skvělým důstojníkem, ale nedokázal své výsledky dostatečně prezentovat, byl podplukovníkem. Eisner velel BEJRÚTU, Vincent SANAE. Všechny lodě v Redhorsově flotile měly jména podle arabských měst.

Redhorse vysvětloval podrobnosti plánu:

„Flotila začne s manévrem na odpoutání pozornosti teprve tehdy, až se octneme těsně u prstence OLD MANOVÝCH lodí. Použijeme robotskou loď cizí konstrukce, aby si OLD MAN lámal hlavu, kdo jsme a co chceme. Tím bychom měli získat

dost prostoru. OLD MAN nás za volá a vyzve, abychom se vrátili nebo tak něco. Nebudeme na výzvu reagovat. Nakonec se nás rozhodne zničit. V tu chvíli udeří flotila."

Frizz Eisner se dal do smíchu.

„A když se jen o vteřinu zpozdí, bude si Mercant zítra povídat s někým jiným, a ujišťovat ho, že pro takovou akci potřebuje jen ty nejlepší!"

„Přesně tak," souhlasil Redhorse klidně. „Vidíš, že se ti nesnažím dávat klamné naděje. V každém případě: Útok flotily od nás odláká OLD MANOVÝ loď. Od té chvíle budeme odkázáni sami na sebe a musíme se pokusit co nejrychleji najít bezpečný kurz k Neptunu. Je třeba počítat s tím, že naše loď bude zasažena nepřátelskými jednotkami, nebo našimi vlastními loděmi. Řekl bych, že než se dostaneme k Neptunovi, nebude už možné naši loď řídit. Proto máme s sebou osmdesát jetu. Nějaké určitě vydrží, takže do nich nacpeme lidi, a opustíme loď, než vybuchne. Naším předběžným cílem je Moře snů, shluk tekutého amoniaku, velký asi jako Středozemní moře. Považuje se za jisté, že v jeho blízkosti leží dosud neobjevená lemurská základna. Na základně je transmitterový přijímač a v něm Dvojkondiční, kterého unesli Oxtorňané..."

Holi Vincent zvedl ruku.

„Moment," přerušil Redhorse. „Jsi na mě moc rychlý. Odkud vůbec víš, že ten Dvojkondiční trčí na Neptunu?"

„Měření. Oxtorňané měli dost duchapřítomnosti, aby se spojili s flotilou, než Dvojkondičního Šoupli do transmitteru. Obsah radiogramu byl okamžitě poskytnut celé flotile. Poplach ve všech laboratořích. Byly zaznamenány impulsy, které vyvolala transmise. Poslední rozptýlený impuls byl z Neptunu. Z blízkosti More snů."

„To zní nebezpečně," ozval se Frizz Eisner. „Proč se ta věc jmenuje Moře snů? Má to hypnotickou moc? Nebo nějaké

vyzařování, které by nám mohlo být nebezpečné?"

„V podkladech nejsou žádné informace o tom, že by Moře snů mohlo být nebezpečné. Jméno je úřední a zanesené ve všech mapách, ale nikdo neví, kdo si ho vymyslel a jak je staré. Není tedy důvod k obavám."

Eisner s Vincentem se na sebe podívali. Eisner si povzdechl a naklonil hlavu na stranu.

„Nedá se nic dělat, Holle. Na všechno má odpověď." Obrátil se na Redhorse. „Kdy to vypukne?" Redhorse pohlédl na hodinky.

„Máme devětadvacátého února, osmnáct čtyřicet všeobecného synchronního času. Přípravy jsou v chodu. Akce začne druhého března, ve tři. nula nula." Eisner a Vincent vstali. „Ještě třicet hodin bezstarostného Života," ušklíbl se Frizz.

„Když se nebudeme pohybovat moc rychle." dodal Holi.

Aser Kinovo emocionální vzrušení opadlo. Byl stále ještě vzteklý a zmatený zároveň a také trochu vyděšený ze zcela nečekaného osudu, ale jeho plánovací mozek fungoval opět bezchybně a vypracoval plán, který by měl umožnit vymanit se z pout. Jakmile bude mít volné ruce, bude moci deaktivovat antigrav a na základě přirozené přitažlivosti svého okolí zjistit, kam byl zavlčen.

Kromě plánu k uvolnění pout přišel plánovací mozek s dalším výsledkem komplikovaných matematickologických myšlenkových procesů, který neměl žádný bezprostřední přínos, přesto však byl velice zajímavý.

Nepříteli nemohlo být v současné situaci nic vhod víc, než že mu padl do rukou Strážce času. Bylo by logické, kdyby Pozemšťané podrobili zajatce všem myslitelným psychofyzickým procedurám, aby se od něj dozvěděli věci, jež by Solárnímu impériu mohly pomoci v boji proti mocnému protivníkovi.

Proč tedy ležel víc než čtyřicet hodin na tomhle místě, a nikdo se o něj nestaral? Jediným vysvětlením bylo, že Pozemšťané nevědí, kde se nachází.

Vzpomínal si, že jeho únos proběhl v hrozném spěchu. Nejednalo se zřejmě o plánovanou akci, ale o jakýsi husarský kousek dvou odvážlivců, které možná zmátl vlastní úspěch a kteří se najednou ocitli v situaci, v níž nevěděli kudy kam. Zařízení, která Aser Kin zahlédl, než ho strčili do transmiteru, nebyla pozemského původu. Předpokládal, že pocházejí z dob Lemurů, kteří na Zemi vládli padesát tisíc let před Solárním impériem. Pozemšťané lemurskou základnu nejspíš objevili teprve nedávno a ještě neměli tušení, kde je protipól transmiteru, do něhož ho strčili.

Aser Kin neměl důvod o správnosti této hypotézy pochybovat. Uklidňovalo ho vědomí, že ho při zdlouhavém pokusu, který hodlal podniknout, nebudou Pozemšťané rušit.

Metoda, již jeho plánovací mozek vymyslel k odstranění pout, souvisela s fyzickými projevy jeho těla. Přeměna tělesné substance z měkké organické na diamantově tvrdou anorganickou hmotu byla procesem, v jehož průběhu se entropie systému podstatně snížila a proto vyžadoval poměrně dost energie. Tuto energii poskytovalo transformační centrum uvnitř mohutného těla a normální látková výměna. Při zpětné přeměně tělesné substance na organickou hmotu se entropie zvýšila a spousta energie se uvolnila. Uvolněná energie se vyzářila jako teplo a na tom byl založen Aser Kinův plán.

Terkonitové pásy, utažené kolem těla tak pevně, že s ním měly výtečný kontakt, převezmou díky perfektním vodivým vlastnostem valnou část uvolněné

ho tepla a o několik milimetrů se natáhnou. Po několik vteřin po transformaci tělesné hmoty z krystalicky tvrdé na normální měkkou budou tedy pouta trochu delší než v normálním stavu. A to bylo vše, co Aser Kin potřeboval. Těch několik vteřin postačí, aby pohnul alespoň jednou paží a nebo dokonce párem paží o pár centimetrů. Bude pokus opakovat tolikrát, dokud ruku úplně neuvolní. Nepochyboval o tom, že jakmile položí ruku na pásy, podaří se mu je buď roztrhnout nebo jimi tak

dlouho otáčet, dokud se nerozlomí.

Okamžitě začal.

Ve zlomcích vteřiny přeměnil své tělo na nehybný, tvrdý blok. O několik okamžiků později následovala zpětná přeměna. Aser Kin cítil, jak ho zaplavuje teplo, které okamžitě opět sláblo, když ho absorbovala pouta.

Cítil, jak tlak pout mírně polevil.

Jeho pravá chápavá paže se pohnula. Svaly se napjaly. Pokus se podařil! Když došlo k vyrovnání tepla, měl zápěstí minimálně o Čtyři centimetry blíž okraji pouta z terkonitové oceli než předtím.

Aser Kin pocítil novou naději.

Porada na Tritonu skončila bez valných výsledků. Nikdo nevěděl, jak co nejúčinněji pomoci ztracenému Aser Kinovi. Během diskuse se několikrát podařilo navázat telepatický kontakt s Aser Kinovým Dolanem, ale ani Dolan, který se během staletí úzké spolupráce naučil tak precizně rozumět myšlenkám svého pána a jeho emocím, že se prakticky stali jedinou bytostí, netušil, kde Aser Kin je. Kdyby byl ještě na Tritonu, pak by o tom Dolan věděl. Rozptýlené záření jeho mozku, dokonce i mozku v bezvědomí, by mu neuniklo.

Aser Kin byl tedy buď mrtvý, nebo odvedený z Tritonu.

První možnost, prohlásil Tro Khon, nepřichází v úvahu. Pozemšťané Strážce času neunesli, aby ho zabili. Byl pro ne příliš cenný. Aser Kin zcela jistě žije, nachází se však v pečlivě zvoleném úkrytu. Pro další postup vůči Teře tedy platilo: určitý přiměřený Čas vyčkat, jestli se neukáže stopa po 'Aser Kinovi, kterou by mohli sledovat. A pak když daný Čas buď uplyne bez výsledku nebo se mezitím podaří Aser Kina osvobodit zaútočit. Nemilosrdně a bez váhání. Nezдарy z nedávné minulosti přesvědčily Tro Khona o tom, že je to tak nutné. Pozemšťané byli zvláštní národ. Pouze áder vedený veškerým dostupným násilím bude schopný potrestat jejich časový

zločin.

Po dvou hodinách, kdy se nestačil divit, se Reginald Bull konečně dostal do

osobní laboratoře Ábela Waringera, úsporně zařízené místnosti, která nijak neodpovídala Waringerově postavení na Last Hope. Bull se pomalu vzpamatovával ze Šoku, který v něm návštěva na Last Hope vyvolala. Každý zodpovědný Činitel v Terranii věděl, že na této planetě probíhá výzkum, celý podnik byl však na centrální vládě Impéria prakticky nezávislý, neboť finanční prostředky přitékaly ze soukromých zdrojů. Státní maršál měl určité představy, co se na planetě děje, ale teď mu bylo jasné, že se pořádně pletl a s ním všichni takzvaní znalci v Terranii. Ve skutečnosti neměli o činnosti výzkumného centra ani ponětí!

Last Hope bylo, a o tom se nedalo pochybovat, v současnosti největší a nejlépe vybavené výzkumné centrum ve sféře vlivu Solárního impéria. Teprve daleko za ním byly Impériem bezprostředně řízené instituty, o nichž se až dosud předpokládalo, že jim není rovno.

Bull náhle cítil něčí pohled. Zvedl hlavu a viděl, že si ho Ábel Waringer s přátelským úsměvem prohlíží.

„Jsem poctěný," řekl. „Ale z vašeho obličeje Čtu údiv."

„Za krátkou dobu jste dokázal neuvěřitelný věci," přiznal státní maršál, „Bude pro mě dost těžký pomlčet o tom, až se vrátím do Terranie."

„Pročpak?" podivil se vědec. ' „Největší výzkumný centrum Impéria

a funguje bez vládní kontroly," odpověděl Bull. „To budí nedůvěru. To, co nemůžou kontrolovat, považují politici většinou za podezřelý. Navíc je Last Hope starý plophoský vlastnictví a spousta lidí si stále ještě myslí, že by se Plophosani jednoho krásného dne mohli znovu pokusit vpadnout matičce Zemi do zad."

„To je směšné!" zvolal Waringer. „Každý člověk přece musí

okamžitě pochopit, že tohle podezření je nesmyslné! Last Hope patří k Plophosu. Vládkyní Plophosu je Mory Abroová Rhodanová, manželka Prvního administrátora. Většinu akcí vlastní Zuzana Rhodanová Waringerová, dcera Prvního administrátora a moje žena. Kam se podíváte, všude je velkými písmeny napsáno RHODAN. Jak by se za takových okolností mohla zrodit myšlenka druhé plophoské revolty? Tohle celé je rodinný podnik ~ nic jiného!"

„Už jste měl někdy co do činění s pozemskými politikama?" otázal se Reginald Bull zvolna.

Waringer zavrtěl hlavou.

„Buďte rád. Nemáte tušení, čemu jsou takový lidi ochotný věřit, když jim dáte příležitost."

„Nevím, co mám na to říct. Jen doufám, že alespoň vy mi věříte, že naše úmysly jsou čisté. Nezavolali bychom vás sem, kdybychom se dnem i nocí nestarali o blaho Impéria."

„O mě si nemusíte dělat starosti," usmál

se Bull. „Věřím vám. Pro mě je Last Hope to nejlepší, co se pozemskému výzkumu mohlo stát. Ale teď už mi řekněte, proč jste mě sem zavolal."

Ábel Waringer vstal.

„Pojďte, prosím," vyzval hosta.

Šli podél řady měřicích přístrojů. Waringer se zastavil u malého stolku, na němž byl miniaturní model jakéhosi zařízení.

„Tohle," řekl Waringer triumfálně, „jsme vám chtěli ukázat."

„Tohle," imitoval Bull schválně Waringerův způsob řeči, „je transformační dělo, který najdete na palubě prakticky každý naší lodi."

Waringer se s úsměvem sklonil níž.

„A tohle?" zeptal se.

Ukázal na kostku o délce hrany asi jeden centimetr, nalepenou na modelu většího přístroje, v němž Bull poznal cílový materializátor. Druhá kostička, postavená na hraně, reprezentovala stavový měnič. Třetí, ne nepodobná staromódní

radarové anténě, byla projektorem. Stavový měnič transformoval vypálenou střelu do energie, kterou pak projektor vyzářil. Cílový materializátor změnil střelu v bezprostřední blízkosti cíle opět na pevnou hmotu a postaral se o to, aby detonovala podle přání.

Waringer měl pravdu. Pro malou kostku nezbývalo v konstrukci konvenčního transformačního děla žádná funkce.

„Co je to?“ zeptal se Bull.

Waringer o krok ustoupil. Bylo vidět, že ho situace těší.

„Jaký je nejnaléhavější handicap solární flotily v boji proti Dvojkondičním?“

Reginald Bull zaváhal. Pro něj jako pro стратега existovaly dva handicapy. Jedním z nich byla vražedná palebná síla OLD MANA.

Rozhodl se pro ten druhý. OLD MAN byl jen z poloviny nebezpečný, když ho nekontrolovali Strážci času.

„Paratronový pole. Dvojkondiční jima obklopujou své podivuhodný lodě, a naše zbraně jima neproniknou.“ Waringer zářil.

„Přesně tak,“ souhlasil. „A tohle,“ poklepal ukazováčkem na malou kostku, „vaše problémy vyřeší jednou provždy.“ Bull ho pozorně sledoval. „A proč?“

„Protože,“ zvolal Waringer, nyní na vrcholu svého triumfu, „umožní svazku energie projít paratronovým polem.“

Reginald Bull na několik vteřin zkameněl. Nevěřil svým uším a přesto si už v duchu maloval, jak rychle by se moc Dvojkondičních zhroutila, kdyby Waringer mluvil pravdu.

„Děláte si ze mě legraci!“ obvinil hubeného vědce.

Waringer byl ve skvělé náladě.

„Ale ne!“ protestoval s úsměvem. „Vůbec ne. Máme přístroj, který...“

„Vyzkoušeli jste ho?“ přerušil ho Bull tvrdě.

Waringer vypadal okamžik zmateně, pak zavrtěl hlavou.

„Ne. Neměli jsme příležitost.“

„Proč si teda myslíte, že funguje?"

Waringer se cítil v převaze.

„Mnohé teorie jsou tak solidně založené a tak nenapadnutelné, že nepotřebují experimentální důkaz. Zvláště když předmět, na němž má být pokus proveden, není k dispozici."

Reginald Bull se zamračil.

„Nedokážete vytvořit paratronový pole, ale víte, že tenhle přístroj dokáže paratronový pole prorazit. To se mi snažíte říct?"

„Nedělejte prosím předčasné závěry!" protestoval dr. Waringer.

„Věda uměla rozbít atom dřív, než se ho naučila vytvořit, že?"

Reginald Bull se zatvářil, jako by ho bolely zuby.

„Názorný příklady," prohlásil, „jsem nikdy nemel moc v lásce." Waringer pochopil, že takhle se dál nedostane, a bez dechu se pustil do vysvětlování:

„Paratronová pole a jejich reakce na energetické záření byla v nedávné minulosti pozorována několikrát. Podklady máme k dispozici. Před několika měsíci začala na Last Hope intenzivní studie fenomenologie paratronových polí. Úspěch

byl poměrně rychlý, což souvisí s tím, že energetická struktura paratronového pole není ve skutečnosti ničím zcela novým. Paratronové pule spadá do třídy hyperpolí. Neliší se tedy od polí s vysokým zatížením, která momentálně používají imperiální lodě, ve své podstatě, nýbrž pouze v intenzitě nebo v energetickém obsahu.

Víte, jak se vytváří ochranné pole. Z velkého počtu antén se radiálně vysílá multifrekvenční hyperzáření. Frekvence jsou voleny tak, že se záření v libovolné vzdálenosti od antény, s jedinou výjimkou, v důsledku interference samo vymaže. Na místě, které představuje výjimku, se však kmity překrývají, takže tam vznikne pole o maximální intenzitě. Protože je to hyperpole, projevuje se jeho účinek ve čtyřrozměrném prostoru jako gravitační efekt s intenzitou pole několik trilionů Einsteinů na centimetr, což stačí na zničení každého zvenku

pronikajícího objektu, ať už materiálního nebo energetického. Paratronové pole funguje stejně. Od našich polí se odlišuje frekvencemi používaného hyperzáření. Je to stejné, jako bychom my používali světelné vlny a Dvojkondiční roentgenové paprsky nebo gama záření."

Reginald Bull začínal chápat. Výsledky výzkumů z Last Hope by měly obrovský význam, i kdyby nevedly k vývoji přístroje, který by, jak Waringer sliboval,

dokázal proniknout paratronovým polem Dvojkondičních.

„V místě," pokračoval Waringer, „kde v důsledku interference zúčastněných tahů vln vznikne paratronové pole v podobě kulové skořepiny s anténní konfigurací jako centrem, je jeho intenzita tak velká, že v rozpětí několika centimetrů mohou předměty díky obrovskému . zrychlení dosáhnout rychlostí ležících za hranicí rychlosti světla.

To znamená, že objekt, který přichází zvenčí a chce pole prorazit, by musel být rovněž rychlejší než světlo, aby měl vůbec nějakou šanci.

To jen poznámka na okraj. Podivuhodné fenomény, pozorované při ostřelování paratronových polí, se dají snadno vysvětlit hyperrelativistickými vlastnostmi polí.

Polem se dá snadno proniknout, pokud se podaří najít sérii frekvencí, která vytváří s hyperzářením pole interferenci a tu na místě, kde se pole nachází, vymaže."

„Před dvěma minutama," namítl Reginald Bull, „jste mi vysvětlil, že jste neměli možnost vytvořit hyperzáření o přibližný frekvenci paratronového pole. Záření podobný frekvence je ale nezbytný, jestli se má uskutečnit interferenční efekt."

Waringer přikývl.

„To nám bylo pochopitelně jasné," odpověděl klidně. Zdálo se, že zapomněl, koho má před sebou. Choval se jako učitel, který vysvětluje problém ne zrovna chápavému žáku.

„Věděli jsme, že nemáme šanci přehlušit a vyřadit primární

frekvenci. Ale na několika málo centimetrech tloušťky pole se tvoří takzvané zázněje, jejichž zapouzdření tvoří jakési sekundární záření mnohem nižší frekvence. Tuto sekundární frekvenci dokážeme vytvořit, a na ní je založen princip působení kostky, kterou tamhle vidíte."

Reginald Bull zamyšleně hleděl na model před sebou. Promluvil až po několika minutách.

„Kolik z vašeho vysvětlení se podle vás osvědčí ve zkoušce ohněm? Co byste řekl?"

„Přesně vědecky vzato je všechno hypotéza," odpověděl Waringer. „Neměli jsme možnost experimentovat se skutečnými paratronovými poli. Naše argumentace je založena na indiciích. Ano, zcela správně můžete naši hypotézu chápat stejně jako rozsudek, založený na nepřímých důkazech. Vidíte tu paralelu? Chci říct, že..."

Odmlčel se, když Bull zvedl ruku. „Dobře, dobře," zamumlal státní maršál. „Mě ale zajímá tohle: Jak jistě byste se cítil na palubě lodi vybavený tou vaší mašinkou, která by se chystala napadnout Strážce času?"

Ábel Waringer se na něj dlouho díval. „Myslíte, že bych vás sem pozval, kdybych si nebyl svou věcí zcela jistý?" otázal se vážně. „Tenhle přístroj bude fungovat, o tom nemám nejmenších pochyb. Zatím ho umí obsluhovat jen pár lidí. Jedním z nich jsem já. Chtěl jsem vás požádat, abyste mě vzal s sebou. Chci být u toho, až bude přístroj poprvé použit. Přesvědčí vás to?"

Reginald Bull se zahleděl do země. Už podruhé se dopustil té chyby, že Waringera považoval za člověka, kterým se zdál být, místo za toho, kým ve skutečnosti byl..

Přistoupil k vědci a podal mu ruku. „Podruhy se omlouvám," řekl vážně. „Ujišťuju vás, že nepochybuju ani o vaši upřímnosti, ani o vědomí zodpovědnosti. Vezmu vás s sebou, a spolu vyzkoušíme, jak funguje váš novej přístroj. Jasný?"

Waringerovi se zablýskalo v očích. Přijal nabízenou ruku a

pevně ji stiskl. „Jasně?“ zvolal. „A jak!“

3.

2. března 2436, 01:30 všeobecného synchronního času
TOBRUK byl třicet astronomických jednotek za Sluncem, celkem padesát osm astronomických jednotek od Neptunu, kolem nějž se soustředila moc Dvojkondičních. Na palubě byli kapitáni křižníků SANAA a BEJRÚT, osmnáct pečlivě vybraných poddůstojníků a členů posádek z ostatních lodí a několik tun zbraní a přístrojů. Don Redhorse předal velení TOBRUKU svému prvnímu důstojníkovi a krátce po půl druhé se připojil k mužům úderného oddílu, kteří se usadili ve velkém hangáru.

Všichni věděli, co je čeká. Patřili k elitnímu oddílu 41. svazu, jenž měl sám zvláštní postavení. Prošli stovkami akcí, kde od začátku do konce riskovali krk. Ve velkém hangáru bylo ticho. Nikdo skoro nemluvil. Muži hleděli před sebe nebo se se zavřenýma očima pohodlně opírali o zeď.

V 01:48 VSC ohlásilo velitelství, že ve vzdálenosti osmi set tisíc kilometrů bylo objeveno větší létající těleso. V 02:11 se loď přiblížila k TOBRUKU tak, že byla viditelná. V 02:20 začalo vyloďování.

Don Redhorse byl v Čele. Umělé gravitační pole uvnitř výpusti bylo zrušeno. Odrazil se a vyplul do tmy. Těsně před ním se tyčila obrovská, lehce zářící stěna, která se táhla nekonečně vysoko. Uprostřed ní ztraceně zářila žlutá skvrna světla. Redhorse aktivoval pohonný agregát a zamířil k ní. V letu se otočil a viděl, jak muži z úderného oddílu jeden po druhém vystřelují z výpusti.

Odstup mezi stěnami obou lodí činil zhruba pět set metrů. Nalodění bylo ukončeno v 02:32. Redhorse a jeho muži byli nyní na palubě ROBANU, kulovité příšery z éry arkonského robota-regenta. I nezasvěcení museli na první pohled po znát, že ji nemohli postavit Pozemšťané. Loď byla řízena automaticky a nadřazená kontinua překonávala starým způso-

bem přechodových skoků.

ROBAN byl na Zemi připraven pro nadcházející akci. V osmnácti hangárových výpustích bylo připraveno osmdesát space-jetů se speciálním vybavením. V 03:00 VŠČ se loď podle plánu vydala na cestu, která, pokud se nestane zázrak, bude její poslední. Redhorse umístil své muže v místnosti na hlavní palubě, odkud se do hangárů mohli dostat s minimální Časovou ztrátou. Jednalo se o měřicí laboratoř vybavenou panoramatickou galerií.

Mezi 03:10 a 03:30 následovaly v rychlém sledu dva přechody, které několika mužům připravily na pár minut bezvědomí. Redhorse věděl, že ve stejnou dobu uspořádá 110. svaz na oběžné dráze kolem Saturnu jakýsi energetický ohňostroj, takže skoky nebude možné zaměřit. ROBAN musí být pro OLD MANA a jeho loď překvapením, až se vynoří z hyperprostoru, jinak by byla celá akce od začátku odsouzena k nezdaru.

Když skončil druhý přechod, dalo se napětí v měřicí laboratoři krájet. Obraz na panoramatické galerii se v podstatě nezměnil. Pokud všechno proběhlo v pořádku, byl teď ROBAN ještě čtyřicet milionů kilometrů od Neptunu a blížil se k němu rychlostí třicet tisíc kilometrů za vteřinu. Rematerializoval se uvnitř fronty nepřátelských lodí, ale zatím nebylo žádnou z nich vidět.

K prvnímu kontaktu došlo v 03:34. Na jedné z měřicích tabulí se rozblikaly kontrolky. ROBAN přijal radiogram. Bylo jasné, od koho. OLD MANOVÝ superlodě přikazovaly vetřelci, aby zastavil nebo změnil kurz. ROBAN měl odpovědět zkomoleným, nesrozumitelným radiogramem, který naznačoval, že na palubě není všechno v pořádku.

Experti na Zemi se neodvažovali předpovědět reakci robotského giganta. Podle jejich názoru byly dvě možnosti: buď zahájí OLD MAN okamžitě palbu, aby odstranil nežádoucí těleso z oblasti, kterou kontroloval, nebo vyšle jednu

ze svých lodí, aby neznámého přepadla a prohledala.

Taktika flotily se z pochopitelných důvodů řídila podle nebezpečnější možnosti. OLD MANOVI se muselo za každou cenu zabránit v tom, aby ROBANA zničil. To znamenalo zahájit palbu, jakmile proběhne první výměna radiogramů. Ohňostroj začal v 03:35, Na obrazovce se náhle objevily stovky modrobílých bodů, které se bleskově nafoukly a na okamžik se z nich stala jasná, zářící slunce, než opět zmizely. Kontrolky na měřicí tabuli pohasly. OLD MANOVY lodě teď měly jiné věci na práci, než výměnu radiogramů s cizím tělesem. ROBAN se řítíl dál. Venku se, občas

nebezpečně blízko, blýskaly exploze. V 03:41 byla arkonská loď poprvé zasažena. Ochranná pole se okamžitě zhroutila. Loď se začala kymáčet, ale stále pokračovala směrem k Neptunu, Planeta byla mezitím již jasně viditelná na panoramatické galerii.

Minuly dvě minuty, aniž by se něco stalo. Krátce před 03:44 dostal ROBAN druhý zásah.

Redhorse cítil, jak ho jakási mohutná ruka popadla za límec a mrštila jím o stěnu. Na okamžik ztratil vědomí. Cítil bolest v hrudi a těžko se mu dýchalo. S námahou se vyškrábal na nohy. Přenos obrazu až na jediný sektor vypadl. Ve stěně vězela obrovská díra. ROBAN dostal přímý zásah.

Bylo na čase loď evakuovat. Její rychlost klesala.

„Do jetu!“ zařval Redhorse. „Loď je těžce poškozená. Všechno hezky podle plánu!“

Muži zamířili do hangáru. Redhorse opustil měřicí místnost jako poslední. Když se dostal do výpusti, popadly ho čísi ochotné ruce a vtáhly ho do připraveného jetu. Nějaký hlas těsně vedle jeho ucha zařval:

„Máme ho! Start...!“

Pak se mu udělalo černo před očima, a když zase jasně viděl, mel před sebou na obrazovce gigantický, mléčně bílý kotouč.

Někdo řekl:

„Ztratili jsme jeden jet. Zbytek drží předepsaný kurz.“

A pak, po krátké pauze: „Je to neuvěřitelné, ale zdá se, že jsme to dokázali!“

Aser Kin byl spokojený s pokrokem, jehož dosáhl.

V co nejkratších intervalech měnil svou tělesnou strukturu, a pokaždé, když přecházel z krystalického do normálního stavu, roztáhla se pouta o několik milimetrů, takže už jednu paži mohl trochu uvolnit ze sevření.

Byl si teď jistý, že jeho zajetí už nebude trvat dlouho.

Situace se změnila.

Ještě neuplynula ani polovina lhůty, po kterou byl Tro Khon ochoten čekat na nějakou stopu po Aser Kínovi, když se dozvěděl o masivním příletu nepřátelské flotily do bezprostřední blízkosti systému Neptun Tri toň.

Tro Khon zalarmoval své druhy. V neustálém spojení s OLD MÁNEM čekali, co se bude dít dál. Protivník na giganta nezaútočil, a OLD MAN dostal příkaz, aby své lodě rovněž nevysílal.

Dvě hodiny uběhly a nic se nedělo. Tro Khon začal mít podezření, že se ze strany Pozemšťanů jednalo pouze o zcela bezvýznamný manévř, aby udrželi válku nervů v chodu. Pak přišlo nové hlášení.

Cizí loď, pravděpodobně arkonkého původu, několik set let stará, se náhle re~ materializovala několik málo milionů kilometrů před Neptunem. Strukturní otřes doprovázející materializační proces, nemohl být zaměřen, neboť právě v té chvíli provozoval nepřítel rušivou střelbu.

Pak se začala najednou dít spousta věcí. OLD MANOVÝ lodě poslaly cizí lodi radiogram. Cizí loď odpověděla, ale nerosozumitelně, jako by byl její hypervysílač defektní. Mezitím bylo zjištěno, že se jedná o arkonskou automatickou loď,

o které nebylo možné říci, má-li na palubě organickou posádku nebo ne. Co hledala na tomto místě bylo zcela nevysvětlitelné ledaže by sem zabloudila v důsledku poruchy navigačního

systemu.

Po krátkém váhání vydal Tro Khon rozkaz, aby byla cizí loď zničena. Nebyl ochotný riskovat.

Jeho rozkaz přišel pozdě. Z jedné vteřiny na druhou se přilet nepřátelské flotily vyjasnil. Nepřítel zahájil na jednotky OLD MANA palbu. Byla to bitva, jakou tenhle vesmírný sektor ještě nezažil. V první vlně explodovalo osmdesát OLD MANOVÝCH vesmírných obrů. Ale robot úder opětoval. Při protiútoky byly zničeny stovky nepřátelských jednotek.

Vesmírná bitva zuřila asi čtyřicet minut. Protivníkovy ztráty byly vysoké, ale

1 OLD MAN ztratil značný počet lodí.

Pak se nepřítel najednou stáhl. Tro Khon přikázal robotovi, aby držel své jednotky na místě a Pozemšťany za žádných okolností nepronásledoval.

Nebylo těžké celý manévr prohlédnout. Vražedná bitva měla jen jediný účel: dostat k Neptunu jedinou loď, která vypadala jako stará arkonská skořápka. Jestli se to podařilo, nebylo možné zjistit. Ve zmatku bitvy stopa záhadné lodi zmizela.

Jedno však bylo jasné. Když byli Pozemšťané ochotní tolik riskovat, aby na Neptun dostali jediné plavidlo, muselo tam být něco nanejvýš důležitého. Například Aser Kin? Nebylo to nic víc než domněnka. Avšak Tro Khon byl rozhodnutý zjistit, má-li pravdu nebo ne. Ve skutečnosti moc dělat nemusel. Stačilo počkat, až se Pozemšťané pokusí dostat svůj úderný oddíl zpátky. Pokud je Aser Kin na Neptunu, bude na palubě plavidla, které se pokusí o průlom. Musel ho jen zajmout.

2. března 2436,04:00 VŠČ

ARONTO byla připravená odvézt Reginalda Bulla a jeho doprovod zpět na Plophos, kde čekala Bullova vlastní loď.

Reginald Bull neopouštěl Last Hope sám. Doprovázeli ho dr. Ábel Waringer, jeho Čtyři specialisté a několik velkých beden, v nichž se nacházel Waringerův nový přístroj. Lidé na Last Hope mu říkali FpF, a pod tímto jménem měl vstoupit i do

análů Solární flotily.

Let na Plophos trval jen pár hodin. Na palubě vlastní lodi se Reginald Bull spojil s velitelem domovské flotily. Dozvěděl se, že se několika mužům v riskantní akci podařilo proniknout na Neptun. Bull věděl, oč jde. Pokud se na Neptunu skutečně nachází unesený Dvojkondiční a oněm mužům se podaří dopravit ho zpátky na Zemi, mohli by osud Impéria rázem zvrátit. Neboť nezranitelnost Dvojkondičních byla založena i na tom, že se k nim nikdy nikdo nedostal dost blízko, aby zjistil, jak se jim lze dostat pod kůži. Alespoň tento problém by byl vyřešen, jakmile by zajatce prohlédli pozemští vědci.

Reginald Bull oznámil, že se okamžitě vrací domů. Kdyby někdo rozhovor odposlouchával, musel by si myslet, že jediným důvodem jeho spěchu je průnik na Neptun a jeho možné důsledky. O informacích, které se dozvěděl na Last Hope, neztratil státní maršál jediné slovo.

Jeho loď, COLOMBO, křižník s neuvěřitelným zrychlením, odstartovala krátce po výměně zpráv z Plophosu a nabrala domácí kurz. Těsně za ní se držela ARONTO, na jejíž palubě byli další vědci z nejužšího okruhu spolupracovníků dr. Waringera.

2. března 2436 v 09:35 VŠČ vstoupil

COLOMBO do lineárního vesmíru. ARONTO ho následovala po třech minutách. Závod s časem začal.

4.

2. března 2436, 09:50 VŠČ

Čtyři spáče jety ve volné formaci se ve výšce osmdesáti kilometrů řítily nad povrchem Neptunu. Na palubě CAESARA0 byl kromě Redhorse, Eisnera a Vincenta desátník, který měl za úkol pilotovat jet podle Redhorsových příkazů. Eisner a Vincent studovali radary, na nichž se střídaly obrysy Neptunova povrchu.

„Vodní plocha...!“ vyhrkl náhle Frizz Eisner.

„To má tak něco společného s vodou,“ ušklíbl se Vincent.

„Jak velká?" chtěl vědět Redhorse.

„Nedá se odečíst," odpověděl Eisner. „Přesahuje horizont radaru."

Redhorse vzal do ruky mikrofon.

„CAESAR0 všem CAESARŮM. Zdá se, že jsme to našli. Snižte rychlost na čtyři sta a sledujte mé manévry!"

Odložil mikrofon a vysvětlil: .

„To platí i pro vás, desátníku."

„Rozumím, pane," odvětil pilot.

Redhorse zadal do počítače řadu údajů a na displeji si přečetl odpověď. Rozdíl mezi souřadnicemi Moře snů a jejich současnými se blížil nule.

. „Jsme na správném místě," řekl. „Chci vědět, jestli nás ostatní následují."

Několik vteřin čekal, pak se ozval Holí Vincent:

„Pozitivní."

- Letěli podél čáry pobřeží Moře snů. Bylo asi tak velké jako Středozevní moře a zřejmě pořádně hluboké. Nikde nebylo vidět ostrovy. Jediná nepravidelnost zdánlivě nekonečného povrchu byla úzká, ostrá skála, vyčnívající několik set metrů do výšky. Byla zhruba sto kilometrů od severního pobřeží a asi osm set od východního okraje moře.

Ve výšce mořské hladiny bylo 173 °C. Kapalina, která naplňovala ohromnou mořskou nádrž, byl metan. Ledové kry, poháněné větrem, dokazovaly, že výkyvy teploty nejsou výjimkou. Teplotní rozsah, v němž metan existoval v kapalném stavu, nebyl nijak široký asi třicet stupňů Celsia pod panujícími podmínkami.

Donu Redhorsovi bylo jasné, že ještě zdaleka nedosáhli cíle. Lokalizace transmitterového přijímače na Neptunu na základě vysílaného rozptýleného záření byla možná s přesností pouze na tisíc kilometrů. Znamenalo to prohledávat nazdařbůh oblast o rozloze milion kilometrů čtverečních, a Redhorse navíc neměl ani potuchy, jak daleko se tato oblast táhne do třetího

rozměru bylo totiž téměř jisté, že Lemurové svou základnu nepostavili na povrchu planety.

„Let'te tam k té skále!" přikázal pilotovi,

Holi Vincent dostal za úkol sledovat lokalizační přístroje. Na radarech nebylo vidět nic nového. Pokud něco objeví, zachytí to energetické přístroje jako první.

„Vím, na co čekáš, Ředě," prohlásil Holi, „ale nic tady není."

Redhorse zachmuřeně přikývl.

„Jen se dívej dál, Vinci."

Čtyři stroje nyní letěly v sevřenější formaci. Uplynulo třicet minut. Nic. Redhorse začal uvažovat, co podniknou, pokud na povrchu skutečně nezůstala po lemurské pevnosti ani stopa.

Pak se stalo to, v co tiše doufal.

„Silná rozptylová pole!" vykřikl Holi Vincent.

Redhorse uchopil mikrofon.

„CAESAR0 všem CAESARŮM! Našli jsme, co hledáme. Někde dole pod námi je stará lemurská základna, jejíž stroje, soudě podle intenzity záření, ještě fungují. Jdeme teď dolů. Připravte se na podvodní, vlastně podmetanové, dobrodružství a sledujte mé manévry." Chvilí váhal, a pak dodal: „A mějte oči dokořán. Bojím se, že se do té staré pevnosti jen tak snadno nedostaneme."

2. března 2436, 11:20 VSČ Pohybovali se pět set metrů pod hladinou metanového moře. Kolem nich byla

černočerná tma. Ta trocha slunečního záření, která pronikla hustou vrstvou mraků na Neptunův povrch, neměla proti pěti stům metrům tekutého metanu sebemenší šanci.

Zpočátku používali reflektory, ale krátce poté zaútočila na CAESERA2 věc, o níž pilot tvrdil, že byla velká jako celé město. Pilotovo hlášení potvrdilo pozorování, které učinil na lokalizační obrazovce Frizz Eisner. Jednalo se o objekt ohromující velikosti, očividně organický, zřejmě přilákaný světlem. Jeho záměry nebyly jasně identifikovatelné. Světlo pro něj mohlo být zvláštním požitkem, nebo je mohl vnímat

jako nežádoucí vyrušení v říši věčné tmy. Redhorse nechtěl v žádném případě sebezbytečně riskovat. Dal kopilotovi CAESARA2 souhlas ke střelbě. Obrovský odraz nestvůry na obrazovce Frizze Eisnera se rozletěl na tisíc kousků a CAESAR2 měl opět volnou cestu.

Po tomto incidentu byly reflektory vypnuty.

Krátce nato začal počet odrazových bodů na Eisnerově obrazovce lavinovitě růst. Vypadalo to, jako by světlo až dosud většinu živočichů tohoto moře zastráňovalo. V jednu chvíli počítač napočítal celkem dva tisíce sto velkoplošných odrazů v kilometrovém okruhu od CAESARA0, a dále zhruba osmdesát tisíc menších.

Pro Dona Redhorse a jeho muže byl záhadný život ve vražedně studeném moři na životu nepřátelské planetě fascinující. Metanové světy jako Neptun, Jupiter, Saturn a Uran, nebyly v důsledku svých krajně nepříznivých povrchových podmínek pro lidstvo nijak zvlášť zajímavé. Významné byly pouze jejich měsíce, z nichž některé byly podstatně větší než pozemský a na jejichž zmrzlých površích bylo možné usídlit speciálně ostřílené skupiny specialistů.

O Neptun se prakticky nikdo, nestaral. Bylo tu pár expedic například ta, jejíž členové dali jméno Moři snů. Provedli pár měření a zase odletěli. Xenobiologové vypočítali schéma, podle něhož se na Neptunu mohl vyvinout organický život v podobě, jakou Země neznala. Existovala řada hypotéz, jak by takové živočichové museli vypadat, jakého nejvyššího stupně inteligence by mohli dosáhnout a jaké podmínky by jim nejlépe svědčily. Ale nikdo z těch mála lidí, kteří na Neptunu stanuli, tu nespatrił živou bytost na vlastní oči.

Don Redhorse a jeho muži byli první, i když neviděli nic víc, než zelenomodré odrazy na obrazovkách. Ale život tu byl, o tom se nedalo pochybovat.

Čtyři spáče jety se blížily ke skalnímu výběžku ze severovýchodu. Měření prokázalo, že zdroj rozptylového

záření je situován na úrovni výběžku, zhruba čtyři kilometry uvnitř skalní masy. Ze vzdálenosti padesáti kilometrů stále ještě nebylo možné zjistit zda a kde je ve skále výpusť vedoucí dovnitř. Skála vypadala naprosto mrtvě a nikde nebyly žádné stopy svědčící o tom, že tudy pronikaly dovnitř a ven inteligentní bytosti. Den Redhorse počítal s možností, že budou muset použít dezintegrátory, aby si prorazili cestu.

Rozptylové záření se v průběhu opatrného přibližovacího manévru neměnilo. Dominovaly charakteristické impulsy těžkého růžového reaktoru. Kdyby byl aktivován celý obranný systém, muselo by se už přidat i záření jiného druhu. Bylo možné, že funguje jen část strojů uvnitř základny? Mohlo padesát tisíc let odstranit nebezpečí hrozící neoprávněným osobám při vstupu do lemurské pevnosti?

Na obrazovce se náhle mihl zelený stín a pak se v temnotě rozzářila velká červená koule. Během několika vteřin přerostla okraje obrazovky, zbledla a zmizela. Z interkomu se ozval unavený hlas:

„CAESAR3 CAESARU0! CAESAR2 byl právě zničen neznámou zbraní.“

V Donu Redhorsovi se všechno křečovitě stáhlo. Čtyři lidské životy vymazány ve zlomku vteřiny!

„Plnou parou vpřed!“ rozkázal.

V témž okamžiku zasáhla CAESAR0 tlaková vlna exploze a roztočila ho jako dětskou hračku.

Aser Kin si musel odpočinout. Po zhruba tisícovce transformací a zpětných přeměn byl naprosto vyčerpaný. Podařilo se mu povytáhnout skoro celý palec pravé chápavé paže ze spodního terkonitového pásu, ale teď potřeboval klid.

Schéma, podle kterého postupoval, mělo velmi nízký stupeň účinnosti. Do terkonitových pásů se dostávalo vždy jen asi půl procenta použité energie. Zbytek se ztratil v těle samotném nebo ho pohltilo okolní prostředí.

Přesto byl Aser Kin s dosavadním úspěchem spokojený. Klidně

upadl do hlubokého spánku, v jehož průběhu se mu zregenerovaly síly.

„Už jsem řekl," začal Ábel Waringer a mával ve vzduchu svou dýmku, „že naše pole a paratronová pole jsou z hlediska struktury příbuzná. Rád bych vám to vysvětlil ještě přesněji."

COLOMBO uháněl lineárním vesmírem. Na obrazovce byla vidět plochá šed' kontinua, které přístroje nedokázaly zachytit v jeho skutečné podobě. Z hvězd zbyly jen jednobarevné světelné skvrny. Matný kruh označoval místo, kde se nacházela ARONTO.

Bylo 11 :50 všeobecného synchronního času, 2. března 2436. Obě Iodě zatím urazily asi desetinu celkové vzdálenosti z Plophosu.

„Dvojkondiční používají k vytváření paratronových polí hyperzáření o frekvenci, která je podle našeho odhadu o faktor deset na osmou až na desátou vyšší než frekvence záření, které vytvářejí naše štíty. Podle principu hyperfyziky je zcela legitimní vytvořit analogii mezi konvenčním zářením a hyperzářením: čím vyšší frekvence, tím je záření bohatší na energii. Myslím, že už jsem jednou říkal, že je to podobné, jako kdybychom my používali viditelné světlo, a Dvojkondiční gama záření."

Tázavě vzhlédl a Reginald Bull souhlasně přikývl. Byl Waringerovým jediným posluchačem. Rozhovor probíhal v Bullove malé soukromé kabině. Nedalo se přehlédnout, že si Waringer svou roli užívá.

„Dobře. Pomocí vysokoenergetického záření můžete vytvářet efekty hraničící se zázraky. Sami bychom měli rádi paratronová pole i jen proto, abychom je mohli studovat a seznámit se s nimi. Ale a tady přichází to velké ale nemáme na to prostředky. Chybí nám energie, abychom mohli vytvořit záření o tak vysoké frekvenci."

Tohle byla novinka. Reginald Bull nijak neskrýval překvapení.

„Nevěřím vám ani slovo," zabručel státní maršál. „Bez

problému dokážem vytvářet pole s obrovským zatížením. Takový přístroj má každá důležitější válečná loď. Spotřebujou spoustu

energie, to uznávám. A vy mi chcete namluvit, že nemáme dost šťávy, abychom vytvořili vysoce frekvenční svazek hyperpaprsků?"

Waringer mávl s úsměvem rukou.

„Ale ne! Umíme vytvořit libovolný druh hyperzáření ale ne tolik, kolik je třeba ke vzniku paratronového pole. Víte, že k realizaci pole je zapotřebí tisíců mu 1tifrekvenčních vlnových front. A tolik energie, kolik je k tomu nutné ve vysokofrekvenční oblasti, prostě nemáme. Musíte vzít v úvahu, že v jednom jediném paratronovém poli je víc energie, než v deseti tisících vysoce výkonných fúzních reaktorech." Znovu vzhlédl a přejel si rukou po čele. „Vy víte, co to znamená, že ano?"

Bull to věděl.

„Dvojkondiční ovládaj nadřazenej způsob získávání energie. To mi chcete naznačit, vidíte? Na místo jaderný fúze používaj něco, co ještě neznáme a co je nesrovnatelně vydatnější."

„Zcela správně. My známe ještě jeden způsob získávání energie, ale jen ve velké vesmírné laboratoři. Schwarzschildův princip. Získávání energie podle tohoto principu lze pozorovat jak v makroskopické, tak i v mikroskopické oblasti. Známe případy, kdy hvězda, která právě vznikla z mezihvězdné hmoty, vytvoří v průběhu kontrakce tak silné gravitační pole, že úniková rychlost vznikajícího nebeského tělesa je vyšší než rychlost

světla. Takový objekt nemůže v Einsteinově vesmíru existovat. Tudíž se polovina hmoty hvězdy přemění na energii. Kdyby se nám podařilo těleso obklopit, mohli bychom tu energii využít. Problém je v tom, že neovládáme potřebnou techniku..."

Reginald Bull ho přestal poslouchat. Znal Schwarzschildův princip. Přemýšlel o tom, jak by vypadal svět, kdyby lidstvo

ovládlo novou metodu získávání energie., Pokud by se podařilo dopravit Dvojkondičního z Neptunu na Zemi, podařilo by se psychofyzikům dostat z něj tajemství získávání energie podle Schwarzschildova principu?

Ta myšlenka ho fascinovala. Na pár minut zapomněl na nebezpečí, které Zemi v tomto okamžiku hrozilo, a v duchu si hrál se skvělými možnostmi, jaké by se pak lidstvu otevřely.

5.

Dona Redhorse přitiskla tlaková vlna ke stěně. Na vteřinu nebo dvě byl úplně otupený bolestí. Nemohl dýchat a před očima mu tančily ohnivé kruhy.

Když se vzpamatoval, byl jedním skokem na nohou. Pilot bezvládně ležel v křesle. Holi Vincent ležel v bezvědomí zhroutil na podlaze a Frizze Eisnera nebylo nikde vidět.

Redhorse se sklonil nad pilotem a uvolnil mu pásy. Pak aktivoval stabilizátory. Během pár vteřin byl CAESAR-0 zpět ve správném kurzu. Přes obrazovku se mihl zelený stín, tak neskutečný jako předtím, když byl zničen CAESAR-2. Redhorse zadržel dech. Ale Červená koule se tentokrát neobjevila. Protivník minul.

Redhorse se vmáčkl do pilotního křesla. Situace nedovolovala váhání. Potřeboval pomoc. Uchopil mikrofon interkomu a zařval:

„CAESAR-0 všem! Ozvěte se! Chci vědět, kolik jsme měli výpadků, a kde k čertu jsme. Mám tady tri muže v bezvědomí." Téměř okamžitě přišly odpovědi.

„CAESAR-3. Dva muži zranění, ale akceschopní. Právě jsme stabilizovali kurz. Nemáme ponětí, kde jsme. Budeme to vědět tak za dvě tri minuty."

„CAESAR1. Žádní zranění. Strhlo nás to na severovýchod. Jsme asi šedesát kilometrů od skály, směr východoseverovýchod. Vidíme na obrazovkách CAESARA-0 a CAESARA-3. CAESARE-0,. jste tři kilometry od nás, směr východojihovýchod, a máte přímý východní kurz. Prosíme o

pokyny, pane."

Obrazovka se znovu rozzářila. Redhorsovi se zdálo, že slaběji než předtím. Bylo možné, že děla na lemurské pevnosti mají omezený dosah. Alespoň v to z celého srdce doufal. Potřeboval pár minut, aby si utřídl myšlenky, a dostal omdlelé znovu na nohy.

„Musíme vyřadit nepřátelská děla," odpověděl CAESAROV1-1. „Máte cíl?"

„Ne přesný, pane. Pracujeme na tom."

„Pokračujte. Chci vědět, jaké jsou to zbraně, kolik jich je a kde jsou přesně umístěné. Nepřibližujte se ke skále blíž než na padesát pět kilometrů. CAESARE3, to platí i pro vás. Konec^"

Vysoukal se ze sedadla a pokusil se nejprve probrat pilota. Předtím neměl čas si ho prohlížet a teď zjistil, že mu hlava divně visí mezi rameny a má otevřené oči, které ne něj nehybně zíraly. Pilot si zlomil vaz.

Holla Vincenta se mu podařilo přivést k životu poměrně snadno. Narazil si lebku a stěžoval si na přišerné bolesti hlavy, vrátil se však okamžitě na své místo.

Frizze Eisnera odhodila tlaková vlna za rozdělovači panel lokátoru. Když ho Redhorse vysvobodil, rychle se probral.

„Co... co se děje?" vydechl. „Ještě žijeme?"

„Vine, ty a já. Pilot je po smrti. CAESAR2 to koupil. V této chvíli jsme v bezpečí. Jak je ti?"

„Na zvracení," zabručel Frizz. „Asi mám zlomených pár žeber. Ale jinak to ujde."

„Potřebujeme nějaká měření," řekl Redhorse věcně. „Podívej se, co pro nás můžeš udělat."

Frizz se odpotácel na své místo. Mezitím se přes obrazovku přehnaly další tři zelené blesky, nenapáchaly však žádnou škodu.

„Máme pozici dvou děl, pane," ozval se hlas z CAESARA1.

„Žádné náznaky toho, že by v tomto sektoru byla ještě nějaká další. Účinek je založen na kombinaci paprskometného a

dezintegračního efektu. Paprskomet přitom působí jako zapalovač, který ostřelovaný objekt uvede do stavu, v němž ho dezintegrátor může snáze vymazat."

Redhorse zavolal CAESARA3. Ukázalo se, že jeho posádka učinila stejná pozorování. Podíval se na hodinky. Bylo 12:35 VŠČ.

Po krátkém váhání znovu uchopil mikrofon.

„Vyrážíme plnou parou ke skále. Mám důvod se domnívat, že lemurská děla mají dosah maximálně padesát kilometrů. Ze vzdálenosti padesáti dvou kilometrů vypálí každé vozidlo dvě salvy. Účinek palby bude pečlivě sledován. Musíme si být jistí, že jsme děla vyřadili, než se přiblížíme ke skále. Konec."

Tři jety vyrážily. Na CAESARU0 převzal Don Redhorse úlohu pilota. Frizz Eisner byl palebný důstojník, Holi Vincent pozorovatel.

„Padesát Čtyři," řekl Frizz Eisner zastřeným hlasem. „Obě doprovodná plavidla na správném kurzu."

Jety postupovaly rychlostí téměř sto kilometrů za hodinu.

„Padesát tři," řekl Frizz. „Všechno v pořádku. Připraven k palbě!"

Obrazovkou se mihl zelený stín silnější než dřív a nebezpečně blízko.

„Padesát dva!" vykřikl Frizz. „Pryč s tím!"

Odněkud se ozval suchý zvuk, dvakrát těsně za sebou. Na obrazovkách se ukázaly dva žluté paprsky, pak další dva a ještě dva. Minuly vteřiny. Světelné paprsky zmizely v inkoustové tekutině. Don Redhorse mimoděk zadržel dech.

„Zatraceně," neovládl se Frizz Eisner. „Už by přece měly být dávno u cíle!"

„Trpělivost," poznamenal Holi Vincent, „nebyla nikdy tvou silnou stránkou, Eisi."

„K čertu s tím!" rozzlobil se Frizz. „K čemu trpělivost, když..."

Obrazovka se rozzářila. Ze vteřiny na vteřinu se z černočerné tmy metanového moře stala jasná záře, v níž se obrysy gro-

teskných mořských stvoření rýsovaly jako černé stíny proti bílé zdi.

Ohňostroj trval jen pár vteřin. Pak se vrátila zpět temnota a v ní se ozval Redhorsův rozhodný hlas:

„Vpřed! Pozor na stabilizátory!”

Jetý vystřelily kupředu a z CAESARA1 přišlo triumfální hlášení:

„Děla jsou zničená, pane! Naše palba vyrvala ve skále obrovskou díru, kudy dovnitř proniká metan.” Frizz Eisner se hořce zasmál.

„Někdo tu má dlouhé vedení! Děla jsou vyřazena, zato dovnitř nateče pár sudů metanu, takže se nás Dvojkondiční může vykoupat.”

Redhorse neodpověděl. Nervy měl napjaté k prasknutí. Nevěřil, že by Lemurové byli tak neopatrní, a nezajistili se proti vniknutí metanu.

„Vinci, podívej se, jestli se neděje něco neobvyklého.”

„Pozitivní, Ředě,” ozvalo se okamžitě. „Intenzita rozptylových polí se zvýšila. Nejsou tam jenom fúzní reaktory.”

Redhorse uchopil mikrofon.

„Automatika v pevnosti se pokouší prasklinu uzavřít a uvést pevnost do stavu obléhání,” vysvětloval. „Jestli se nám nepodaří dostat se dovnitř včas, prohráli jsme. Z motorů už ale víc nevymáčkeme. Musíme tedy použít jinou metodu.” Rychle se podíval na hodinky. „Přesně ve 12:41 aktivujete své korpuskulární pohonné jednotky a trhlinou co nejdříve dopravíte svá vozidla do pevnosti. Je to rozkaz. Žádám o potvrzení!”

Holi a Frizz zkameněli. Z přijímače se ozval nanejvýš rozrušený hlas:

„Ale pane, to je...”

„Žádám o potvrzení rozkazu!” zařval Redhorse.

Několik vteřin se ozývalo jenom praskání. Pak zatřený hlas pronesl:

„CAESAR3 CAESARU0. Pane, potvrzuji příjem vašeho rozkazu. Aktivování vesmírných motorů ve 12:41. CAESAR3, konec."

CAESAR1 potvrdil hned poté. Redhorse odložil mikrofon. To bylo znamení, na které Frizz Eisner čekal.

„Ty ses zbláznil!" vyhrkl. „To jsi mohl zrovna tak rozkázat, ať si všichni dáme k čelu paprskomet a zmáčkne spoušť."

Redhorse vrhl pohled na hodinky. Ještě devadesát vteřin do aktivování motorů.

Holi Vincent mlčel. Znamenalo to, že souhlasí s Frizzem. To se stávalo málokdy, ale když se to stalo, byla situace vážná.

„Přeháníš," opáčil Redhorse, aniž spustil obrazovku z očí. „Je to nebezpečné, ale přežijeme to."

„Ach ano?" tázal se výsměšně Frizz. „Otevřeš šachty a do celého stroje ti nateče metan. Aktivuješ motory a vysoce energetický korpuskulární paprsek metan odpaří, rozštěpí a jednotlivé části ionizuje. Během pár desetin vteřiny bude polovina jetu plná uhlíkové a vodíkové plazmy. Totéž se stane i vně šachty, kde zasáhne paprsek. Budeme se pohybovat v oblaku nadkritické plazmy, a jakmile motory vypneš, nastane rekombinace. Co si myslíš, že z nás zbude, když se pár tisícovek tun plazmy přemění zpátky na molekuly vodíku a metanu? Pěkně to bouchne a bude po Donu Redhorsovi a jeho Šílené expedici."

Redhorse hleděl strnule před sebe. I jeho napadlo to, co teď Frizze, a nejprve chtěl svůj nápad vzdát.

Ještě dvacet vteřin...

Teď!

Redhorse aktivoval vesmírné motory.

Celou věčnost se nedělo vůbec nic. Pak Štíhlým tělem jetu otrásl mohutný náraz. Úzkou kabinu naplnilo neskutečné světlo. Černým mořem se mihaly Červené, zelené, modré a žluté paprsky. Byl to nádherný pohled, který zcela dával zapomenout na to, jaké nebezpečí se za ním skrývá.

„Skalní stěna dva kilometry před námi!" zahulákal Holi Vincent. „Jsme v pořádném víru. Jednička a trojka těsně za námi!"

Redhorse přikývl. Dokážou to. Vír znamenal, že prasklina ještě nebyla uzavřena. Jet se teď pohyboval rychlostí nejméně čtyři sta kilometrů za hodinu médiem, které bylo z poloviny tvořeno vysoce ionizovanou plazmou. Struktura vozidla byla dost pevná, aby vydržela. Nebezpečí, které mu hrozilo, pocházelo z horka, jež se vyvine, až plazma začne rekombinovat.

Objevila se skála a přímo před CAESAREM0 se šklebila obrovská díra se žhnoucími okraji. Redhorse opět sáhl po mikrofonu:

„CAESAREÍ a 3, jdeme na to!"

Na zlomek vteřiny zahlédl na obrazovce obrysy obou strojů. Vpravo a vlevo se mihly okraje díry.

„Tri kilometry před námi pevná sklaní stěna!" zařval Frizz.

Jako v mlze spatřil Redhorse obrysy obrovské haly. Uvědomil si, že jet se už nepohybuje tekutinou, ale plynným metanem.

„Vypnout motory!" zavelel.

Když se stroj dotkl země, vražedně se otrásl. Týraný plech zaskřípal. Redhorsovi stoupla do hlavy krev a bušila mu ve spáncích. Už téměř ztratil vědomí, když příšerný skřípot konečně ustal a tlak zeslábl. Kabinu naplnilo klidné, žlutavé světlo.

„CAESAR-0 CAESAROVÍ-1 a 3," zasípal Redhorse. „Přistáli jsme. Jsme trochu roztřesení, ale jinak v pořádku. Jak je to u vás?"

Minulo pár vteřin, nekonečně dlouhých, než se ozval unavený hlas:

„CAESAR-1. Všechno v pořádku, pane. Narazili jsme si hlavy, ale stroj je nepoškozený."

„Dobře," řekl Redhorse a cítil, jak se mu pomalu vrací sebedůvěra. „CAESARE-3, ozvěte se!"

Ticho.

Redhorsovi se zaperlil na čele pot.

„CAESARE-3!“

Náhle se znovu ozval unavený hlas z CAESARA-1.

„Z našeho stanoviště vidíme předměty, které vypadají jako polovina nosné plochy a zadní sektor jetu, pane. Je důvod se domnívat, že CAESAR-3 při nárazu explodoval.“

Tro Khon vzhlédl.

Měřicí přístroje na OLD MANOVI a jeden se sedmi vykonavatelů jeho Dolana zaregistrovali silný rozptylový impuls z povrchu Neptuna. Bližší průzkumy prokázaly, že se jednalo spíše o šest jednotlivých impulsů, vyslaných takřka ve stejný okamžik. Strukturní analýza impulsů vyjevila, že mohly pocházet pouze z nukleárních explozí/

Znamenalo to tedy, že protivník nezahynul v palbě z OLD MANA. Podařilo se mu dostat na povrch metanové planety.

Rozptylové impulsy nasvědčovaly tomu, že tam narazil na potíže. Plánovací mozek Tro Khona bleskově celou situaci zanalyzoval.

Aser Kin byl z Tritonu odstraněn transmitterem, to se dalo považovat za jisté. Příjímač, v němž se rematerializoval, nebyl jen tak někde na povrchu Neptunu, nýbrž tvořil součást jakési pevnosti. Plánovací mozek zavrhl myšlenku, že by se mohlo jednat o pozemskou pevnost. Pozemšťané se sice starali o Neptunovy měsíce, nikoli však o samotnou planetu.

Pevnosti tohoto druhu byly vybaveny posádkou napůl organickou, napůl automatickou, pokud je ještě používali jejich konstruktéři, a zcela automatickou, když jejich časy minuly. Roboti se budou snažit držet si vetřelce od těla. Šest jaderných explozí tedy pocházelo buď z palby automatů na Pozemšťany, nebo z palby Pozemšťanů na automaty.

Tro Khon se musel rozhodnout. Bylo možné, že bitva mezi Pozemšťany a roboty ohrozí bezpečnost Aser Kina. Tělesná struktura Dvojkondičních z nich však činila jedny z nejodolnějších bytostí, jaké vesmír znal. V krystalické fázi

přestáli Dvojkondiční teploty blížící se absolutní nule i dvěma tisícům stupňů. Mohli se obejít bez atmosféry. Mohli existovat v absolutním vakuu. Byli prakticky nezranitelní.

Pokud by však v blízkosti Aser Kina explodovaly jaderné bomby, byl by ztracený, bezmocný. Tro Khon se tedy musel rozhodnout, vydali se mu na pomoc. Od vyhodnocení rozptylových impulsů věděl, kde zuří boj, s dostatečnou přesností. Mohl do boje zasáhnout a Aser Kina zachránit.

Jenže výprava na Neptun by s sebou nesla zbytečné komplikace. Minimálně by nepříteli ukázal, jak ho může příště vlákat do pastí, a poskytl by mu tak psychologickou převahu.

Skupina Dvojkondičních byla malá, a v myšlenkách Tro Khona hrál jeden jeho druh stejnou roli, jako jedna armáda v úvahách pozemských stratégů. Nebyl však absolutně nepostradatelný.

Ve skutečnosti, uvědomil si Tro Khon, hráli Aser Kin a jeho bezpečí roli zcela vedlejší. Důležité bylo pouze to, aby nepadl do rukou Pozemšťanů.

A to, řekl si Tro Khon, dá ze současné pozice zařídit mnohem snáze, než při přímé akci na Neptunu.

6.

Vystoupili z jetu. Těžkými kroky se prodírali hustou metanovou atmosférou uvnitř obrovité haly. Měřicí přístroje ukazovaly vnější tlak více než tři a půl tisíce atmosfér. Postupovali jen pomalu a vinu na tom měla spíš vazkost plynu než Neptunova gravitace, která byla jen o něco větší než na Zemi. Byli těžce ozbrojení sedm mužů, kteří se pevně rozhodli objevit Dvoj kondičního a dopravit ho živého na Zemi.

Hypotéza Dona Redhorse se ukázala jako správná. Dokud se jety pohybovaly, nebyla pro ně vysoce energetická rekombinace plazmy nebezpečná, protože se nutně odehrávala vždy daleko za nimi. Kritický okamžik musel přijít, když byly motory vypnuty a rekombinační proces jety dohnal. Kdyby se zastavili v tekutém metanu, bez problémů by je zničil. Tady, v sice husté, avšak plynové atmosféře, probíhal pomaleji a bez

explozivního vzniku energie, který byl nutný, aby vozidla vážně poškodil.

Redhorse se přesto otřásl, když si uvědomil, jaké riziko na sebe vzal. Jeho teorie bazírovala na předpokladu, že uvnitř pevnosti nalezne plynovou atmosféru. Předpokládal, že staří Lemurové navrhli mechanismus utěšňování pukliny tak, aby fungoval podle nejjednoduššího a zároveň nejbezpečnějšího principu. Každá zbraň, která prorazila skalní stěnu, vyvinula dost tepla, aby odpařila velké množství metanu. Metan v plynné podobě naplnil prostor za průrvou. Jeho tlak rostl, zatímco průrvou proudily tekuté masy metanu a nakonec dosáhl stejné úrovně, jako tlak moře, čímž se proces zastavil. Tekutý metan pokrýval podlahu haly bezprostředně za prasklinou až do výšky několika metrů. Podlaha haly stoupala směrem k protilehlé stěně nejprve prudce, poté zvolna. Když došlo k vyrovnání tlaku, přestal tekutý metan pronikat dovnitř. Zbytek haly zůstal suchý.

Bylo jejich štěstím, že měl pravdu. Pokud by Lemurové použili jiný princip, zastavily by se jety v tekutém metanu a nikdo z nich by už nebyl naživu.

Otázka byla, co měli stavitelé pevnosti v plánu dál, aby definitivně nastolili původní stav. Metan uvnitř haly se ochladí a opět zkapalní. Kdyby se nic nepodniklo, byla by hala během pěti nebo šesti hodin naplněna tekutým metanem až ke stropu. A to nemohlo být v zájmu pevnosti. Otvor musel být nějakým způsobem opět fyzicky uzavřen, aby "byla hala pro obránce základny zase užitečná. Redhorse neměl ponětí, jak toho chtěli Lemurové dosáhnout, nepochyboval však, že k tomu měli dost prostředků.

Frizz Eisner, který šel vedle něj, najednou řekl:

. „Podívejte se na to tlak v posledních dvou minutách stoupl o dvacet atmosfér."

To je ono! uvažoval Redhorse. Čerpadla zvýšila tlak uvnitř haly, až se i poslední kapky metanu vrátily otvorem zpět do moře. Ve stěnách, podlaze a stropu byla pravděpodobně i topná

tělesa, jež mohla držet teplotu dost vysoko, aby se zabránilo kondenzování plynu. Co nevidět se někde objeví skupina robotů, aby Zavřela otvor ve skále. Konečně se dostali k protilehlé stěně. Bylo teď 15:56 VSČ, 2. března 2436. Trvalo jim třináct hodin, než se dostali až sem, a čtrnáct mužů přitom položilo život.

Don Redhorse byl nucený učinit nové rozhodnutí. Nic ve stěně nenasvědčovalo přítomnosti vchodu, kterým by mohli vniknout dovnitř pevnosti. Spoléhal na genialitu lernurských inženýrů. Neměl jinou možnost, než si prorazit cestu násilím.

„Pět kroků zpět!“ přikázal. „Budu střílet první. Směřujte palbu na místo na zdi, které označím.“

Muži ustoupili. Redhorse zvedl paprskomet a stiskl spoušť. Na stěně se objevila žhnoucí skvrna. Ostatní zbraně se k němu přidaly. Všechno probíhalo neuvěřitelně rychle. Muži přestali pálit, protože rozdíl mezi tlakem na vnější a vnitřní straně stěny udělal jejich práci za ně. Stěna se rozlétla na tisíc kousků.

Redhorse přistoupil k otvoru. Prostor za dírou nebyl velký. Něco jako výpusť, předpokládal. V další stěně viděl obrysy těžkých kovových dveří. Zvedl paži.

„Vzduch je čistý,“ oznámil. „Jdeme!“

Vlezl do otvoru jako první. Ostatní šli těsně za ním, jako by měli strach, že se ztratí. Holí Vincent ukázal na dveře a věcně poznamenal: „Hlavní problém jsme stále ještě nevyřešili. Tahle místnost je pod stejným tlakem jako hala. Jakmile otevřeme dveře, naplní se i ta místnost. Jsem zvědavý, kdy to přestane.“

Redhorse přistoupil ke dveřím. Měly nekomplikovaný otevírací mechanismus, s nímž začal bez okolků manipulovat.

„Dříve nebo později,“ mínil s důvěrou v hlase, „narazíme na opravdovou výpusť s pořádnými čerpadly. Potom...“

Dál se nedostal. Za nimi se ozval jakýsi zvuk. Byl se svými lidmi na konci místnosti. Cestou sem prošli kolem jakýchsi prázdných výklenků.

Jenže ty výklenky teď už nebyly prázdné.

V každém z nich se objevil robot. Bojový robot. Jejich paže byly ve skutečnosti hlavními těžkých paprskometů.

Paže pomalu vyjely do výšky. Redhorse jako očarováný hleděl do trychtýřovitého ústí. Hlavou mu projela jediná myšlenka:

To je konec.

Po Šesti jaderných explozích následovalo ticho. Znamenalo to, že buď byli Pozemšťané zničeni, nebo překonali odpor robotů a vnikli do pevnosti.

Tro Khon svolal poradu. I když byli jeho druhové, každý ve svém Dolanovi, od něj vzdálení tisíce kilometrů, byl parapsychický kontakt, vytvořený vykonavateli, tak úzký, jako by seděli vedle sebe. „Nemáme žádné další zprávy z povrchu metanové planety," začal Tro Khon. „Nepřátelský oddíl byl buď zničen nebo postupuje dál bez významného odporu. V druhém případě brzy uvidíme nepřátelské vozidlo nebo vozidla. Nestane-li se tak, můžeme předpokládat, že Pozemšťané na Neptunu zahynuli," Čekal námitky, a také přišly. „Neexistuje možnost," ozval se jeden z druhů, „že nepřítel sice bude úspěšný, avšak s odletem počká, aby nás zmátl?" „Jsem si jistý," odpověděl Tro Khon, „že protivníkovi by nic nevyhovovalo víc. Avšak nachází se v situaci, kdy si nemůže dovolit ztrácet čas. OLD MAN ohrožuje Zemi. Pozemšťané musí počítat s tím, že na ně každou chvíli zaútočí. Jediná šancí, jak toto nebezpečí odvrátit, je dostat z Aser Kina jeho znalosti. Jsem přesvědčený, že k tomu nemají prostředky, ale to oni nevědí. A i kdyby to tušili, pokusí se o to. Jejich oddíl je tedy nucený Neptun co nejdříve opustit. Objeví se nejpozději za deset pozemských hodin. Musíme tudíž učinit významné rozhodnutí. Pokud nepřátelé odstartují z Neptunu, bude Aser Kin na palubě jejich vozidla. Abychom ho zachránili živého, museli bychom dostat vozidlo nepoškozené.

Nemusím vyjmenovávat komplikace, které s sebou takový pokus nese. Pozemšťané mohli proměnit vozidlo v živou bombu nebo se rozhodnou raději Aser Kina zabít dřív, než se k

němu dostaneme. Našeho druhu tedy zachránit nemůžeme.

Vím, že každý z nás se s Aser Kinem cítí spojený, a nelitoval by námahy, aby ho zachránil před smrtí. Avšak osobní úvahy musí v tomto případě stranou.

Nemáme jinou možnost, než zničit nepřátelský oddíl, jakmile bude na dostřel, a postarat se o to, aby se Aser Kin nemohl stát zrádcem naší věci. Jakmile to bude vyřízené, budeme se bezodkladně věnovat úloze, jež nás sem přivedla: potrestat Pozemšťany za Časový zločin, jehož se dopustili, a pomocí naší nadřazené techniky je vrátit na takový vývojový stupeň, který jim na statisíce let znemožní časový zločin opakovat.

7.

Nejdřív to vypadalo jako naprosto Šílený nápad. Neměl však Čas o tom přemýšlet. Díval se do ústí zbraně a věděl, že je ztracený, pokud něco neudělá. Instinktivně promluvil.

„Folar!“ slyšel sám sebe pronášet tefrodská slova, která znamenala „Stát!“>

„Maranothviler! Jsme oprávněni.“

Oči mu začínaly slzet, jak zíral přímo

na šest robotů a čekal na jejich reakci až konečně sklopili zbraně.

Pocit úlevy byl tak intenzivní, že mu před očima začaly tančit pestré kruhy a krev mu bušila ve spáncích.

Jakkoli byl jeho nápad průhledný, fungoval. Měl na to přijít dřív. Národ Lemurů byl už po padesát tisíc let ztracený, ale stroje, které ovládaly pevnost na Neptunu, neměly pojem času. Pro ně byla jedna hodina stejná jako kterákoli jiná, dnešek jako včerejšek, a jediným znamením, jeli vetřelec přítel nebo nepřítel, byl jazyk, jímž hovořil.

Don Redhorse a všichni jeho muži mluvili tefrodou, jazykem Lemurů, kteří odešli do Mlhoviny Andromeda, a která se v průběhu staletí změnila tak málo, že i dnes zněla jako sotva odlišný dialekt staré lemurštiny.

Mechanický hlas prohlásil: „Errenek valar! Posloucháme!“

„Hledáme zajatce, který sem byl dopraven transmitterem," pokračoval tefrotsky Redhorse. „Je velmi důležitý. Chceme si ho vyzvednout."

„Nemáme přístup do transmitterové haly," odpověděl robot. „Ale víme, že transmitter byl nedávno v provozu a rematerializoval se tam objekt."

„Dobře. Zaveď nás k transmitterové hale tak blízko, jak můžeš. O zbytek se postaráme."

„Vykonám. Ustupte stranou!"

Don Redhorse a jeho muži se rozestoupili. Robot otevřel dveře. Za nimi ležela komora výpusti. Vstoupili dovnitř. Redhorse vrhl poslední pohled přes rameno a zjistil, že je doprovázejí pouze dva roboti. Ostatní zmizeli.

Těžké metanová atmosféra byla z výpusti odčerpána a nahrazena normálním dýchatelným vzduchem. Redhorse se jako první odvážil otevřít helmu. Vzduch, který nasál, byl chladivý a osvěžující. Lemurská klimatizace přestála padesát tisíc let bez defektu.

Na druhé straně výpusti vedla Široká, jasně osvětlená chodba dál do nitra pevnosti, do níž občas ústily užší chodbičky. Minulo dvacet minut, než je hlavní chodba vyvedla do širokého koridoru, jež se lehce stácel doprava a doleva, kam až oko dohlédlo.

Roboti se zastavili.

„Tady končí oblast, kam máme přístup," vysvětlil jeden z nich.

„Transmitterová hala leží tam za tou stěnou. Najdete v ní speciální roboty. Použijte kódové slovo „káráno!", abyste zabránili komplikacím."

Redhorse potvrdil příjem informace a vydal se k transmitterové hale. Otvírací mechanismus dveří byl jednoduchý. Vešli dovnitř a hned narazili na robota-vrátného. Vypadal neozbrojený, ale Don Redhorse nebyl ochotný sebemeně riskovat, a vyslovil heslo.

„Připraven k převzetí pokynů," odpověděl vrátný.

„Hledám transponderovou komoru," odpověděl Redhorse.

„Nachází se tam zajatec."

„To je správné," potvrdil robot. „Materializoval se před osmdesáti jednou hodinou. Bude vám poskytnut vůdce."

Z rohu rozsáhlé místnosti se vynořil malý útvar ve tvaru kostky.

„Následujte mě!" vyzval je kovovým hlasem a dal se do pohybu.

Prošli několika halami, v nichž byly umístěny fúzní reaktory. Některé z nich byly ještě v provozu, ale zpráva, že vetřelci jsou přátelé, se musela šířit rychle, takže byly postupně deaktivovány. Energie pro obrannou palbu už nebyla potřebná. Robot-vůdce zastavil před plochým portálem, který nijak nenasvědčoval tomu, jak důležitá místnost se za ním skrývá.

„Vchod do transponderové haly," oznámil robot.

Don Redhorse pohlédl na své muže. Jsme tady, říkal ten pohled. Jsme tady. Za několik minut bude zajatec v našich rukou. Dopravíme ho na palubu a opustíme Neptun. Co přijde potom, je mimo naši kontrolu.

Redhorse se otočil zpět ke dveřím. „Otevři!" poručil robotovi.

Aser Kin bojoval bitvu svého života a prohrál.

Palcem pravé chápavé paže právě dosáhl na okraj terkonitového pouta, když ve své blízkosti ucítil přítomnost myslících bytostí. Palec sám neměl dost síly, aby uvolnil pouta. Aby dostal do správné polohy další prst, potřeboval ještě nejméně pět transformací a zpětných přeměn. Jenže už bylo pozdě. Závod s časem byl u konce.

Zachvátil ho pocit vzteku a hanby. Třesoucí se zlostí ležel bezmocně na zemi, když se kupolovitá stěna začala rozestupovat a vzniklým otvorem vešly lidské bytosti.

Bylo jich celkem sedm, ten první byl podle pozemských měřítek obr. Pozoroval ho chladným pohledem šedozelených očí a pak začal mluvit. Aser Kin ovládal řeč Pozemšťanů dost na to, aby mu bez problémů rozuměl.

„To je on," prohlásil Vysoký. „Bude dost těžké dostat ho odsud."

Pak k velkému údivu Aser Kina změnil jazyk a tefrotsky řekl malému robotovi:

- „Potřebujeme pomoc, abychom odsud zajatce dostali." Robot poslušně odpověděl: „Vykonám. Pomoc bude k dispozici v krátké době."

Aser Kin začal chápat. Transmitter, jímž ho sem dopravili, musel být starý lemurský přístroj, a místnost, v níž se nacházel, Část lemurské pevnosti na určité planetě Sluneční soustavy. Najednou mu

bylo jasné, proč Pozemšťané cestou sem nenarazili na odpor. Vypadali jako Lemurové a ovládali lemurský jazyk. Roboti neměli žádný důvod považovat je za nepřátele.

Jeden ze sedmi mužů se k němu sklonil.

„Tenhle chlapík je tedy pořádně velký!" prohlásil s úctou.

Aser Kin měřil od hlavy až k patě přesně čtyři a půl metru. Šířka jeho ramen byla větší, než výška průměrného člověka.

Muž, jenž se nad ním skláněl, se náhle prudce narovnal.

„Vsadím se, že ho nedostaneme na palubu," sýčkoval.

Vysoký přikývl.

„Je to možnost, kterou musíme vzít v úvahu," souhlasil. Uchopil Aser Kina za pravou chápavou paži a ušklíbl se. „Podívejte se, jak si náš přítel krátil čas. Ještě dvě tři hodiny, a byl by volný."

V hale se objevil další robot. Byl to pracovní stroj s ohromujícím arsenálem nástrojů a pomocných přístrojů. Vysoký mu dal stručný rozkaz. Vyjely čtyři drapáky, popadly zajatce a naložily ho. Stroj se dal okamžitě do pohybu. Pozemšťané ho následovali.

Bylo 21:10 VSC, když se malá skupina dostala zpátky k jetům. Jak Don Redhorse předpokládal, údržbářští roboti už pilně pracovali na zacelení průrvy. Ukázalo se, že Frizz Eisner měl pravdu. Dvojkondiční byl příliš velký, než aby ho mohli naložit

do kabiny. Redhorse o tom problému přemýšlel od chvíle, kdy se o něm Frizz poprvé zmínil, a učinil rozhodnutí. Přistoupil k zajatci.

„Vím, že mi rozumíte," řekl. „Musím vám něco vysvětlit. Nemusíte odpovídat, ale bude ve všem vlastním zájmu, budete-li se držet mých rad. Nezáleží na tom, co s námi mají v plánu OLD MAN a vaši druhové. My se vás pokusíme dostat na Zemi. Jste příliš velký, než abychom vás mohli umístit v jednom z našich vozidel. Nemáme jinou možnost, než transportovat vás na vnějším plášti jetu. Vaše terkonitová pouta budou svařena s krytem vozidla. Víme, že dokážete přestát nejnížší teploty i absolutní vakuum. Ponechejte si tedy současnou tělesnou formu a držte nám palce, ve svém vlastním zájmu, aby nikoho z vašich přátel nenapadlo na nás střílet."

Nečekal odpověď a jakmile domluvil, odvrátil se. Pracovní robot jim pomohl zvednout mohutné tělo na trup CAESARA0 a elektronické svářečky spojily pouta s kovovým povrchem jetu. Pak se muži vydali na palubu. Holí Vincent převzal velení na CAESARA1. Don Redhorse, Frizz Eisner a seržant z druhého jetu tvořili posádku CAESARA0.

Za pomoci stabilizačních polí se oba stroje takřka zároveň odlepily od podlahy haly a nízkou rychlostí zamířily k díře ve stěně, za níž na ně čekalo chladné metánové moře.

O několik minut později, ve 22:30

VSČ, zmizela světelná skvrna haly ve tmě. Ve 22:32 VSČ prorazily jety hladinu Moře snů, znovu zapojily korpuskulární pohon, a vysokou rychlostí vystřelily do husté Neptunovy atmosféry.

Teď už celá akce závisela jen na osudu. Jestli se na oba jety vrhnou lodě z OLD MANA a zničí je, jestli na ně zaútočí ostatní Dvojkondiční ve svých napůl živých plavidlech, nebo jestli se jim podaří nepřátelům uniknout nic z toho už nemohla ovlivnit statečnost, šikovnost a výdrž sedmi mužů v CAESARU-0 a CAESARU-1. Lidská iniciativa vyklidila

pole a přenechala ho náhodě.

Mohli už udělat jen jedno klepnout osud přes prsty.

Don Redhorse aktivoval hyperkom a vzal do ruky mikrofon.

„Zvláštní komando Neptun veliteli flotily. CAESARO, plukovník Don Redhorse. Úkol proveden. Našli jsme Dvojkondičního a vezeme ho zpátky. Konec!"

Zastrčil mikrofon zpátky a náhle mu to připadalo směšné, i když nápad pocházel od samotného Allana D. Mercanta.

Dejte Dvojkondičním najevo, že máte na palubě jednoho z nich a nechají vás na pokoji.

Dobře se to poslouchá, když člověk sedí v Terranii za velkým psacím stolem a v klimatizované atmosféře rozpracovává plán. Z pilotního křesla spáče jetu, který se řítí do neznáma, vypadala celá věc úplně jinak.

Don Redhorse si už vůbec nebyl jistý, že Dvojkondiční na radiogram zareagují podle Mercantova předpokladu.

V 22:48 VSČ opustily jety atmosféru Neptunu a byly ve volném vesmíru.

Ve 22:43 se na lokalizační obrazovce CAESARA-0 objevily čtyři drobné odrazy. Muselo se jednat o plavidla čtyř Dvojkondičních a odstup mezi nimi činil dva a půl milionu kilometrů. Don Redhorse změnil kurz, aby se k nepříteli nepřiblížil příliš, ale čtyři tečky udělaly totéž. Bylo jasné, že Dvojkondiční nehodlají nechat Redhorse s jeho kořistí uniknout. S těžkým srdcem vzal na vědomí, že poslední trumf, který na Mercantovo přání vyhodil, protivník prohlédl. Vypadalo to, že Strážcům časuje úplně ukradené, ohrozil svého druhu nebo ne. Redhorse jim rozuměl. Ať už byli se zajatcem sebevětší přátelé, jejich hlavním úkolem bylo zabránit, aby definitivně padl do rukou Pozemšťanů.

Osud tedy rozhodl. Zvláštní komando z Neptunu se pravděpodobně domů nikdy nevrátí.

Redhorse se spojil s CAESAREM-1 a Hollem Vincentem.

„Vinci, vidíš, co nás čeká."

A Holi suše odpověděl:

„Celou dobu přivírám oči, ale přehlédnout seto nedá.“

„Dobrá,“ ušklíbl se Redhorse. „Nebudeme střílet. Nemělo by to smysl. Jejich ochranná pole se nedají proniknout. Máme jen jedinou naději že spleteme jejich cílové mechaniky. Nečekej ode mě žádné pokyny. Dělej, co ti přijde nejrozumnější. Uslyšíme se, až to budeme mít za sebou. Zlom vaz!“

Frizz na něj ze strany pohlédl.

„Víš stejně dobře jako já, že jsme dohráli.“

Redhorse potřásl hlavou.

„Máme šanci jedna k milionu,“ přiznal, „ale je to pořád lepší, než vůbec nic.“

Ve 23:46 byl odstup mezi oběma jety a Dvojkondičními už jen milion kilometrů. Příští vteřiny musely přinést rozhodnutí. Za dalších třicet vteřin zahájili Strážci času palbu. Redhorse strhl jet prudce doprava, aby protivníkovi ztížil míření.

Další salva jet lehce škrábla a postavila na hlavu. Strojem to vražedně otrásl, ale během několika vteřin ho Redhorse opět vyrovnal a strhl prudce doleva a dolů.

Frizz měl pravdu, napadlo ho. Jsme v pořádné šlamastyce.

Ve 22:48 VŠČ schytl jet další škrábnutí, které jím několikrát zatočilo kolem vlastní osy a Dona Redhorse vyhodilo ze sedadla. Na obrazovce divoce tančily hvězdy. Odněkud shůry náhle zazněl divoký, triumfální výkřik. Když přicházelo bezvědomí, pokoušel se jeho unavený mozek přijít na to, co měl ten výkřik znamenat.

COLOMBO pronikl blokádou automatických lodí v lineárním letu. Vynořil se hluboko uprostřed prstence a začal se orientovat. Byla lokalizována čtyři plavidla Dvoj kondičních a téměř zároveň oba jety. Ve 22:47 VŠČ byl COLOMBO stále ještě dva miliony kilometrů od centra dění. Dvojkondiční vypálili první salvu.

Reginald Bull věděl, že nesmí ztratit ani vteřinu. Ábel Waringer seděl už půl hodiny v palebné centrále s

transformačním dělem vybaveným přídavným přístrojem, připraveným k palbě.

„Začněte!“ řekl Bull. „Redhorse potřebujete pomoc, jakou může dostat.“

Waringer poslechl. Minuly dvě vteřiny, a pak se v černém vesmíru rozzářilo umělé slunce.

Waringer, Bull posádka COLOMBA vykřikli zároveň. Byl to divoký, neovládaný výkřik, reakce na hodiny příšerné nejistoty, které měli za sebou výkřik nekonečného triumfu a výkřik smrti pro Strážce času.

V 23:48 VŠČ, 2. března 2436, prorazilo poprvé v historii transformační dělo Pozemšťanů Dolanovo ochranné paratronové pole, a zničilo ho.

Tro Khona zachvátil strach. Během pár vteřin byly zničeny dva Dolani. Tro Khon nevěděl, co dělá. Bá

se smrti. Vykřikoval rozkazy jeden za druhým. Šílenou rychlostí a vykonavatelé byli zcela zmatení, až nakonec převzali iniciativu sami. a začali řídit plavidlo podle vlastní vůle.

Pryč, pryč ze zóny smrtelného nebezpečí, kde už zahynuli dva z nich! Pryč odsud! Pryč z místa, kde příšerný nepřítel ukázal moc, jež překračovala všechny hranice, jež překonávala vše, čeho se Strážci času báli i ve svých nejtemnějších očekáváních.

Tro Khon seděl v mohutném křesle a třásl se. Nedokázal odvrátit zrak od obrazovky a viděl, jak i třetí Dolan zanikl v obrovské ohnivé kouli.

Nevěděl už, co se děje kolem něj. Strach byl silnější než jakýkoli jiný pocit. Nevěděl, jestli někdy bude v bezpečí před tím strašlivým divadlem, které se odehrávalo tam venku, i kdyby se mu podařilo uniknout z místa katastrofy.

„Jeden z nich utíká!“ zvolal zklamaně Ábel Waringer. „Nařídte pronásledování!“

Reginald Bull odmítl.

„Redhorse1 potřebuje' naší pomoc. Nechtě ho vzít roha. Potřebujem někoho, kdo mezí Dvojkondičníma rozšíří, jak

jsme nebezpeční."

Bull si nepamatoval, že by někdy v životě cítil takový triumf. Tři nepřátelská

plavidla byla zničena. Z šesti Dvojkondičních, kteří vedli útok proti Zemi, zbývali jen dva. a jeden z nich byl zajatcem Impéria. A Člověk, kterému za to vděčili, seděl nespokojeně na svém místě a něco si pro sebe bručel, protože mu nedovolili ještě jednou vyzkoušet jeho novou zbraň. V 00:08 VŠČ, 3. března 2436, se oba jety přiblížili ke COLOMBU. Oba poškozené, ale bez zásadních škod. COLOMBO je vzal na palubu a ihned zmizel v lineárním vesmíru. Cíl: Země!

V hangáru na COLOMBU byl jet, na jehož trupu bylo upevněno tělo mohutného Dvojkondičního, stále ještě v krystalické fázi. Kolem něj stáli Reginald Bull, dr. Ábel Waringer a tři z mužů, díky jejichž statečnosti se zajatec nacházel v rukou Pozemšťanů: Redhorse, Eisner a Vincent.

Dvojkondiční byl při vědomí a jeho tři oči zářily záluďnou červení.

„Pět solarů za jeho myšlenky!" bavil se Waringer.

Reginald Bull natáhl ruku. „Dejte sem ty peníze," zasmál se.

„Můžu vám říct, na co myslí. Je tak vzteklej, že se tím vztekem skoro dusí."

Don Redhorse na zajatce temně pohlédl.

„Měl by yám být vděčný," prohlásil. „Koneckonců jste ho zachránil před smrti, kterou mu připravili jeho vlastní druzi."

Waringer se přátelsky usmál.

„Z našeho hlediska máte pochopitelně pravdu, pane Redhorse..Ale někdy mám dojem, že mentalita cizích národů se od té naší podivnými způsoby liší."

Redhorse se obrátil k Reginaldu Bullovi.

„Co se s ním stane, pane?"

„Tenhle pán má několik specialistů, o kterých tvrdí, že dokážou odstranit i ten nejsilnější psychofyzický blok. Myslím, že zařídíme, aby lidé dr. Waringera dostali na Terranii

odpovídající autorizaci."

Pohlédl vážně na Redhorse a on pochopil, že se přinejmenším v této chvíli o celé věci nic víc nedozví.

Kurt Mahr MOŘE SNŮ

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 333, ISSN 121279900

Z německého originálu Das Meer der Traume, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Michaela Škultéty. Vydal jako svou čtyřtisící sto dvacátou pátou publikaci IŽ, s. r. o.^ Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2001. IČO 60 19 82 57. Odpovědná redakciorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla Česká typografie, a. s., Dolnoměcholupská 999, Praha 10, Hostivař. Vydání první. Tematická skupina 13/34.